

# Nya regler för europeiska småmål – lättare att pröva tvister inom EU



SOU och Ds kan köpas från Wolters Kluwers kundservice.  
Beställningsadress: Wolters Kluwers kundservice, 106 47 Stockholm  
Ordertelefon: 08-598 191 90  
E-post: [kundservice@wolterskluwer.se](mailto:kundservice@wolterskluwer.se)  
Webbplats: [wolterskluwer.se/offentligapublikationer](http://wolterskluwer.se/offentligapublikationer)

För remissutsändningar av SOU och Ds svarar Wolters Kluwer Sverige AB  
på uppdrag av Regeringskansliets förvaltningsavdelning.

*Svara på remiss – hur och varför*

*Statsrådsberedningen, SB PM 2003:2 (reviderad 2009-05-02).*

En kort handledning för dem som ska svara på remiss.

Häftet är gratis och kan laddas ner som pdf från eller beställas på [regeringen.se/remisser](http://regeringen.se/remisser)

Omslag: Regeringskansliets standard  
Tryck: Elanders Sverige AB, Stockholm 2016

ISBN 978-91-38-24441-8

ISSN 0284-6012

# Innehåll

<b>Promemorians huvudsakliga innehåll .....</b>	<b>3</b>
<b>1 Författningsförslag.....</b>	<b>5</b>
1.1 Förslag till lag om ändring i utsökningsbalken .....	5
1.2 Förslag till lag om ändring i lagen (2008:879) om europeiskt betalningsföreläggande.....	6
1.3 Förslag till lag om ändring i lagen (2008:1038) om europeiskt småmålsförfarande .....	10
1.4 Förslag till förordning om ändring i förordningen (1987:452) om avgifter vid de allmänna domstolarna.....	12
1.5 Förslag till förordning om ändring i förordningen (2014:1517) om erkännande och verkställighet av vissa utländska avgöranden på privaträttens område.....	22
<b>2 Ärendet .....</b>	<b>25</b>
<b>3 Ett reviderat europeiskt småmålsförfarande .....</b>	<b>27</b>
3.1 Den ursprungliga europeiska småmålsförordningen .....	27
3.2 Lagen om europeiskt småmålsförfarande.....	27
3.3 Den ursprungliga förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande .....	29
3.4 Lagen om europeiskt betalningsföreläggande .....	30
3.5 Behovet av en översyn av det europeiska småmålsförfarandet.....	31

3.6	Förordningen om revidering av det europeiska småmålsförfarandet och det europeiska betalningsföreläggandet .....	32
<b>4</b>	<b>Kompletterande bestämmelser och tillämpliga processregler .....</b>	<b>39</b>
<b>5</b>	<b>Från ett europeiskt betalningsföreläggande till ett europeiskt småmål.....</b>	<b>45</b>
<b>6</b>	<b>Domstolsavgifter och betalningssätt.....</b>	<b>49</b>
<b>7</b>	<b>Hjälp till parterna .....</b>	<b>53</b>
<b>8</b>	<b>Elektronisk delgivning .....</b>	<b>57</b>
<b>9</b>	<b>Förnyad prövning .....</b>	<b>61</b>
<b>10</b>	<b>Författningstekniska frågor .....</b>	<b>65</b>
<b>11</b>	<b>Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser .....</b>	<b>67</b>
<b>12</b>	<b>Konsekvenser av förslagen .....</b>	<b>69</b>
<b>13</b>	<b>Författningskommentar .....</b>	<b>71</b>
13.1	Förslaget till lag om ändring i utsökningsbalken.....	71
13.2	Förslaget till lag om ändring i lagen (2008:879) om europeiskt betalningsföreläggande .....	71
13.3	Förslaget till lag om ändring i lagen (2008:1038) om europeiskt småmålsförfarande.....	76
<b>Bilaga</b>	<b>.....</b>	<b>79</b>

# Promemorians huvudsakliga innehåll

Det europeiska småmålsförfarandet är ett förenklat förfarande som kan tillämpas i gränsöverskridande tvister som rör mindre värden. EU har beslutat att förfarandet ska ändras så att det blir snabbare, enklare och billigare för konsumenter och företag att få sina tvister prövade.

Ändringen innebär att fler gränsöverskridande tvister kan handläggas som europeiska småmål, eftersom gränsen för vilka tvister som omfattas av förfarandet höjs från 2 000 euro till 5 000 euro. Ändringen möjliggör också att elektronisk delgivning kan användas i större utsträckning än i dag. Dessutom kommer högre krav att ställas på domstolarna att utnyttja modern kommunikationsteknik vid muntlig förhandling och bevisupptagning.

Förfarandet är direkt tillämpligt i Sverige, men kräver kompletterande svenska bestämmelser. I promemorian lämnas förslag till sådana bestämmelser.

Förslagen föreslås träda i kraft den 14 juli 2017.



# 1 Författningsförslag

## 1.1 Förslag till lag om ändring i utsökningsbalken

Härigenom föreskrivs att 3 kap. 12 a § utsökningsbalken ska ha följande lydelse.

*Nuvarande lydelse*

*Föreslagen lydelse*

### 3 kap. 12 a §<sup>1</sup>

Europeiskt betalningsföreläggande som har förklarats verkställbart av Kronofogdemyndigheten får verkställas utan särskilda villkor, om inte något annat följer av artikel 22 eller 23 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande.

*Ett europeiskt betalningsföreläggande som har förklarats verkställbart av Kronofogdemyndigheten får verkställas utan särskilda villkor, om inte något annat följer av artikel 22 eller 23 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2421.*

---

Denna lag träder i kraft den 14 juli 2017.

---

<sup>1</sup> Senaste lydelse 2008:881.

## 1.2 Förslag till lag om ändring i lagen (2008:879) om europeiskt betalningsföreläggande

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2008:879) om europeiskt betalningsföreläggande

*dels* att 10, 11 och 14 §§ ska ha följande lydelse,

*dels* att det ska införas två nya paragrafer, 11 a och 11 b §§, av följande lydelse.

### *Nuvarande lydelse*

### *Föreslagen lydelse*

#### 10 §

Om förfarandet ska gå vidare enligt reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden, ska Kronofogdemyndigheten överlämna målet till den domstol eller myndighet som enligt vad handlingarna visar är behörig att handlägga målet.

Om en domstol eller en annan myndighet finner att det inte framgår av handlingarna att den är behörig att handlägga målet, ska målet överlämnas till en annan domstol eller myndighet som kan vara behörig.

Ett beslut om överlämnande enligt andra stycket får inte överklagas.

Om förfarandet ska gå vidare enligt reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden eller sådana europeiska småmålsförfaranden som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) 861/2007 av den 11 juli 2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande, ska Kronofogdemyndigheten överlämna målet till den domstol som enligt handlingarna är behörig att handlägga målet.

Om en domstol finner att det inte framgår av handlingarna att den är behörig att handlägga målet, ska målet överlämnas till en annan domstol som kan vara behörig.



11 §<sup>1</sup>

I mål som har överlämnats till domstol *eller annan myndighet* ska talan anses väckt när ansökan kom in till Kronofogdemyndigheten.

*De handlingar som sökanden har givit in till Kronofogdemyndigheten ska i domstol anses som stämningsansökan. Stämning i målet ska anses utfärdad när domstolen beslutar om målets handläggning.*

*Har Kronofogdemyndigheten överlämnat ett mål till tingsrätt eller annan myndighet enligt 10 § första stycket, hindrar 24 § delgivningslagen (2010:1932) inte att tingsrätten eller myndigheten delger svaranden handlingar i målet genom förenklad delgivning, om denne under handläggningen hos Kronofogdemyndigheten har informerats om att sådan delgivning kan komma att användas i målet hos tingsrätten eller myndigheten.*

I mål som har överlämnats till domstol *enligt 10 §* ska talan anses väckt när ansökan kom in till Kronofogdemyndigheten, *om inte något annat följer av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område.*

## 11 a §

*Om målet har överlämnats enligt 10 § för handläggning en-*

---

<sup>1</sup> Senaste lydelse 2010:1981.

*ligt reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden, ska i domstol de handlingar som sökanden har gett in till Kronofogdemyndigheten anses som en stämningsansökan. Stämning i målet ska anses utfärdad när domstolen beslutar om målets handläggning.*

*I mål som avses i första stycket hindrar 24 § delgivningslagen (2010:1932) inte att domstolen delger svaranden handlingar i målet genom förenklad delgivning, om han eller hon under handläggningen hos Kronofogdemyndigheten har informerats om att sådan delgivning kan komma att användas i målet hos domstolen.*

#### *11 b §*

*Om ett mål har överlämnats till en domstol med stöd av 10 §, ska det som anges i 42 kap. 3 och 4 §§ rättegångsbalken om ansökningsavgift gälla föreskriven tilläggsavgift.*

#### 14 §

Vid verkställighet av ett europeiskt betalningsföreläggande som har förklarats verkställbart i en annan medlemsstat ska utsökningsbalkens bestämmelser om verkställighet av en dom som har *vunnit* laga kraft tillämpas, om inte något annat följer av artikel 22 eller 23 i förordning (EG) nr 1896/2006 om

Vid verkställighet av ett europeiskt betalningsföreläggande som har förklarats verkställbart i en annan medlemsstat ska utsökningsbalkens bestämmelser om verkställighet av en dom som har *fått* laga kraft tillämpas, om inte något annat följer av artikel 22 eller 23 i förordning (EG) nr 1896/2006 om

införande av ett europeiskt betalningsföreläggande.

införande av ett europeiskt betalningsföreläggande, *i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2421.*

---

Denna lag träder i kraft den 14 juli 2017.

### 1.3 Förslag till lag om ändring i lagen (2008:1038) om europeiskt småmålsförfarande

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2008:1038) om europeiskt småmålsförfarande

*dels* att 4 och 7 §§ ska ha följande lydelse,

*dels* att det ska införas en ny paragraf, 6 a §, och närmast före 6 a § en ny rubrik av följande lydelse.

#### *Nuvarande lydelse*

Vid tillämpningen av rättegångsbalken eller denna lag ska en dom som har meddelats med stöd av artikel 7.3 i förordning (EG) nr 861/2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande anses vara en tredskodom.

En tredskodom ska delges parterna.

#### *Föreslagen lydelse*

##### 4 §

Vid tillämpningen av rättegångsbalken eller denna lag ska en dom som har meddelats med stöd av artikel 7.3 i förordning (EG) nr 861/2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande, *i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2421*, anses vara en tredskodom.

#### *Förnyad prövning*

##### 6 a §

*I fråga om förnyad prövning enligt artikel 18 i förordning (EG) nr 861/2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2421, tillämpas det som föreskrivs om särskilda rättsmedel i rättegångsbalken, om inte något annat följer av förordningen.*

## 7 §

Vid verkställighet av en dom som har meddelats i en annan medlemsstat ska utsökningsbalkens bestämmelser om verkställighet av en dom som har *vunnit* laga kraft tillämpas, om inte annat följer av artikel 15, 21, 22 eller 23 i förordning (EG) nr 861/2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande.

Vid verkställighet av en dom som har meddelats i en annan medlemsstat ska utsökningsbalkens bestämmelser om verkställighet av en dom som har *fått* laga kraft tillämpas, om inte *något* annat följer av artikel 15, 21, 22 eller 23 i förordning (EG) nr 861/2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande, *i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2421.*

---

Denna lag träder i kraft den 14 juli 2017.

## 1.4 Förslag till förordning om ändring i förordningen (1987:452) om avgifter vid de allmänna domstolarna

Regeringen föreskriver att 4 a § och bilagan till förordningen (1987:452) om avgifter vid de allmänna domstolarna ska ha följande lydelse.

*Lydelse enligt SFS 2016:234*

*Föreslagen lydelse*

### 4 a §<sup>1</sup>

En tilläggsavgift ska betalas för ett mål eller ett ärende som har överlämnats till en domstol enligt 16 j eller 16 m § firmalagen (1974:156), 36 eller 54 § lagen (1990:746) om betalningsföreläggande och handräckning eller 3 kap. 13 eller 16 § varumärkeslagen (2010:1877). Tilläggsavgiften ska betalas när målet eller ärendet har överlämnats till domstolen.

Bestämmelser om avvísning på grund av att tilläggsavgiften inte har betalats finns i 16 r § firmalagen, 61 a § lagen om betalningsföreläggande och handräckning samt 3 kap. 21 § varumärkeslagen.

En tilläggsavgift ska betalas för ett mål eller ärende som har överlämnats till en domstol enligt 16 j eller 16 m § firmalagen (1974:156), 36 eller 54 § lagen (1990:746) om betalningsföreläggande och handräckning, 10 § lagen (2008:879) om europeiskt betalningsföreläggande eller 3 kap. 13 eller 16 § varumärkeslagen (2010:1877). Tilläggsavgiften ska betalas när målet eller ärendet har överlämnats till domstolen.

Bestämmelser om avvísning på grund av att tilläggsavgiften inte har betalats finns i 16 r § firmalagen, 61 a § lagen om betalningsföreläggande och handräckning, 11 b § lagen om europeiskt betalningsföreläggande och 3 kap. 21 § varumärkeslagen.

---

<sup>1</sup> Senaste lydelse 2016:234.

- 
1. Denna förordning träder i kraft den 14 juli 2017.
  2. Äldre föreskrifter gäller fortfarande för mål som har överlämnats till allmän domstol före ikrafträdandet.

*Lydelse enligt SFS 2016:234***Avgiftslista****Ansökningsavgifter**

Ansökningsavgift tas ut med nedan angivet belopp när någon inleder något av följande.

*Kategori A* ..... 900 kr

Allmänna domstolsärenden:

- adoption, vårdnad eller umgängesrätt,
- tillfällig åtgärd i fråga om vårdnad, boende, umgänge eller förmynderskap enligt 8 § lagen (2008:450) med kompletterande bestämmelser till Bryssel II-förordningen eller 5 § lagen (2012:318) om 1996 års Haagkonvention,
- namn enligt namnlagen (1982:670),
- testamentsvittnesförhör,
- förordnande av boutredningsman, bodelningsförrättare eller skiftesman,
- tillstånd till försäljning m.m. enligt 7 kap. 8 § äktenskapsbalken eller 24 § sambolagen (2003:376),
- beslut om särskild förvaltning enligt 9 kap. 8 § äktenskapsbalken,
- förordnande om rätt att bo kvar i det gemensamma hemmet enligt 18 kap. 2 § äktenskapsbalken eller 28 § sambolagen (2003:376),
- tillstånd till försäljning av fast egendom eller tomträtt enligt 19 kap. 13 § ärvdabalken,
- förordnande enligt 3 eller 6 § lagen (1904:48 s. 1) om samäganderätt,
- tillstånd till fusion enligt 12 kap. lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar,
- likvidation och förordnande av likvidator enligt 25 kap. aktiebolagslagen (2005:551), 11 kap. lagen (1987:667) om ekonomiska

---

<sup>2</sup> Senaste lydelse 2016:234.



föreningar och 2 kap. 37 § lagen (1980:1102) om handelsbolag och enkla bolag,

- entledigande av styrelseledamot eller förvaltare enligt 9 kap. 6 § stiftelselagen (1994:1220),
- kraftlöshetsförklaring av fullmakt enligt 17 § lagen (1915:218) om avtal och andra rättshandlingar på förmögenhetsrättens område,
- förordnande enligt lagen (1929:145) om skiljemän,
- förordnande av sammanträdesledare enligt 7 och 20 §§ lagen (1973:1150) om förvaltning av samfälligheter,
- blodundersökning enligt lagen (1958:642) om blodundersökning m.m. vid utredning av faderskap,
- sjöförklaring,
- entledigande av någon annan än sökanden från ett uppdrag som angetts ovan,
- informationsföreläggande enligt 53 c § lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk, 57 c § patentlagen (1967:837), 35 c § mönsterskyddslagen (1970:485), 18 b § firmalagen (1974:156), 9 c § lagen (1992:1685) om skydd för kretsmönster för halvledarprodukter, 9 kap. 5 a § växtförädlarrättslagen (1997:306) eller 9 kap. 1 § varumärkeslagen (2010:1877),
- intagande i protokoll för framtida säkerhet, och
- verkställbarhetsförklaring enligt lagen (2011:860) om medling i vissa privaträttsliga tvister.

Mål i mark- och miljödomstol enligt lagen (2006:412) om allmänna vattentjänster, om värdet av vad som yrkas inte uppenbart överstiger hälften av prisbasbeloppet enligt 2 kap. 6 och 7 §§ socialförsäkringsbalken

Ärende i mark- och miljödomstol för vilket avgift inte tas ut enligt 2 eller 3 kap. förordningen (1998:940) om avgifter för prövning och tillsyn enligt miljöbalken

Tvistemål där 1 kap. 3 d § första stycket rättegångsbalken ska tillämpas, inklusive tvistemål enligt förordningen (EG) nr 861/2007 av den 11 juli 2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande

Äktenskapsmål eller mål om underhåll enligt äktenskapsbalken och mål som gäller faderskap, föräldraskap enligt 1 kap. 9 § föräldrabalken, vårdnad om barn, barns boende, umgänge med barn eller underhåll till barn, inklusive mål som inleds genom en gemensam ansökan

För ett tvistemål där 1 kap. 3 d § första stycket rättegångsbalken tillämpas tas ingen ny avgift ut om målet enligt rättens beslut ska handläggas enligt andra bestämmelser.

*Kategori B*..... 2 800 kr

Annat tvistemål än sådant som angetts under kategori A

Ärende som avser säkerhetsåtgärd enligt 15 kap. rättegångsbalken

Enskilt åtal

Konkursärende

Ärende om företagsrekonstruktion

Annat mål i mark- och miljödomstol än sådant som angetts under kategori A, med undantag för mål om utdömmande av vite efter särskild ansökan av myndighet, mål om utdömmande av tilläggsavgift enligt plan- och bygglagen (1987:10) och mål för vilket avgift tas ut enligt 2 eller 3 kap. förordningen (1998:940) om avgifter för prövning och tillsyn enligt miljöbalken

### **Tilläggsavgifter**

Tilläggsavgift tas ut med nedan angivet belopp när ett mål eller ärende har överlämnats till domstol enligt följande.

Tvistemål där 1 kap. 3 d § första stycket rättegångsbalken ska tillämpas, efter överlämnande från Kronofogdemyndigheten enligt 36 eller 54 § lagen (1990:746) om betalningsföreläggande och handräckning ..... 600 kr

Annat tvistemål, efter överlämnande från Kronofogdemyndigheten enligt 36 eller 54 § lagen om betalningsföreläggande och handräckning ..... 2 500 kr

Tvistemål om administrativ hävning av en registrerad firma, efter överlämnande av ärende från registreringsmyndighet enligt 16 j eller 16 m § firmalagen (1974:156)..... 2 350 kr

Tvistemål om administrativ hävning av ett registrerat varumärke, efter överlämnande från Patent- och registreringsverket enligt 3 kap. 13 eller 16 § varumärkeslagen (2010:1877)..... 2 350 kr

Mål i mark- och miljödomstol enligt lagen (2006:412) om allmänna vattentjänster, om värdet av vad som yrkas inte uppenbart överstiger hälften av prisbasbeloppet enligt 2 kap. 6 och 7 §§ socialförsäkringsbalken, efter överlämnande från Kronofogdemyndigheten enligt 36 eller 54 § lagen (1990:746) om betalningsföreläggande och handräckning ..... 600 kr

Annat mål i mark- och miljödomstol enligt lagen (2006:412) om allmänna vattentjänster, efter överlämnande från Kronofogdemyndigheten enligt 36 eller 54 § lagen om betalningsföreläggande och handräckning..... 2 500 kr

### **Kungörandeavgifter**

Kungörandeavgift tas ut med nedan angivet belopp i följande ärenden.

Konkursärende ..... 3 000 kr

Ärende om företagsrekonstruktion ..... 3 000 kr

*Föreslagen lydelse***Avgiftslista****Ansökningsavgifter**

Ansökningsavgift tas ut med nedan angivet belopp när någon inleder något av följande.

*Kategori A* ..... 900 kr

Allmänna domstolsärenden:

- adoption, vårdnad eller umgängesrätt,
- tillfällig åtgärd i fråga om vårdnad, boende, umgänge eller förmynderskap enligt 8 § lagen (2008:450) med kompletterande bestämmelser till Bryssel II-förordningen eller 5 § lagen (2012:318) om 1996 års Haagkonvention,
- namn enligt namnlagen (1982:670),
- testamentsvittnesförhör,
- förordnande av boutredningsman, bodelningsförrättare eller skiftesman,
- tillstånd till försäljning m.m. enligt 7 kap. 8 § äktenskapsbalken eller 24 § sambolagen (2003:376),
- beslut om särskild förvaltning enligt 9 kap. 8 § äktenskapsbalken,
- förordnande om rätt att bo kvar i det gemensamma hemmet enligt 18 kap. 2 § äktenskapsbalken eller 28 § sambolagen (2003:376),
- tillstånd till försäljning av fast egendom eller tomträtt enligt 19 kap. 13 § ärvdabalken,
- förordnande enligt 3 eller 6 § lagen (1904:48 s. 1) om samäganderätt,
- tillstånd till fusion enligt 12 kap. lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar,
- likvidation och förordnande av likvidator enligt 25 kap. aktiebolagslagen (2005:551), 11 kap. lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar och 2 kap. 37 § lagen (1980:1102) om handelsbolag och enkla bolag,
- entledigande av styrelseledamot eller förvaltare enligt 9 kap. 6 § stiftelselagen (1994:1220),

- kraftlöshetsförklaring av fullmakt enligt 17 § lagen (1915:218) om avtal och andra rättshandlingar på förmögenhetsrättens område,
- förordnande enligt lagen (1929:145) om skiljemän,
- förordnande av sammanträdesledare enligt 7 och 20 §§ lagen (1973:1150) om förvaltning av samfälligheter,
- blodundersökning enligt lagen (1958:642) om blodundersökning m.m. vid utredning av faderskap,
- sjöförklaring,
- entledigande av någon annan än sökanden från ett uppdrag som angetts ovan,
- informationsföreläggande enligt 53 c § lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk, 57 c § patentlagen (1967:837), 35 c § mönsterskyddslagen (1970:485), 18 b § firmalagen (1974:156), 9 c § lagen (1992:1685) om skydd för kretsmönster för halvledarprodukter, 9 kap. 5 a § växtförädlarrättslagen (1997:306) eller 9 kap. 1 § varumärkeslagen (2010:1877),
- intagande i protokoll för framtida säkerhet, och
- verkställbarhetsförklaring enligt lagen (2011:860) om medling i vissa privaträttsliga tvister.

Mål i mark- och miljödomstol enligt lagen (2006:412) om allmänna vattentjänster, om värdet av vad som yrkas inte uppenbart överstiger hälften av prisbasbeloppet enligt 2 kap. 6 och 7 §§ socialförsäkringsbalken

Ärende i mark- och miljödomstol för vilket avgift inte tas ut enligt 2 eller 3 kap. förordningen (1998:940) om avgifter för prövning och tillsyn enligt miljöbalken

Tvistemål där 1 kap. 3 d § första stycket rättegångsbalken ska tillämpas, inklusive tvistemål enligt förordningen (EG) nr 861/2007 av den 11 juli 2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande

Äktenskapsmål eller mål om underhåll enligt äktenskapsbalken och mål som gäller faderskap, föräldraskap enligt 1 kap. 9 § föräldrabalken, vårdnad om barn, barns boende, umgänge med barn eller

underhåll till barn, inklusive mål som inleds genom en gemensam ansökan

För ett tvistemål där 1 kap. 3 d § första stycket rättegångsbalken tillämpas tas ingen ny avgift ut om målet enligt rättens beslut ska handläggas enligt andra bestämmelser.

*Kategori B*..... 2 800 kr

Annat tvistemål än sådant som angetts under kategori A

Ärende som avser säkerhetsåtgärd enligt 15 kap. rättegångsbalken

Enskilt åtal

Konkursärende

Ärende om företagsrekonstruktion

Annat mål i mark- och miljödomstol än sådant som angetts under kategori A, med undantag för mål om utdömande av vite efter särskild ansökan av myndighet, mål om utdömande av tilläggsavgift enligt plan- och bygglagen (1987:10) och mål för vilket avgift tas ut enligt 2 eller 3 kap. förordningen (1998:940) om avgifter för prövning och tillsyn enligt miljöbalken

### **Tilläggsavgifter**

Tilläggsavgift tas ut med nedan angivet belopp när ett mål eller ärende har överlämnats till domstol enligt följande.

Tvistemål, där 1 kap. 3 d § första stycket rättegångsbalken ska tillämpas, *inklusive tvistemål enligt förordning (EG) nr 861/2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande*, efter överlämnande från Kronofogdemyndigheten enligt 36 eller 54 § lagen (1990:746) om betalningsföreläggande och handräckning eller 10 § lagen (2008:879) om europeiskt betalningsföreläggande ..... 600 kr

Annat tvistemål, efter överlämnande från Kronofogdemyndigheten enligt 36 eller 54 § lagen om betalningsföreläggande och handräckning *eller 10 § lagen om europeiskt betalningsföreläggande*..... 2 500 kr

Tvistemål om administrativ hävning av en registrerad firma, efter överlämnande av ärende från registreringsmyndighet enligt 16 j eller 16 m § firmalagen (1974:156)..... 2 350 kr

Tvistemål om administrativ hävning av ett registrerat varumärke, efter överlämnande från Patent- och registreringsverket enligt 3 kap. 13 eller 16 § varumärkeslagen (2010:1877) ..... 2 350 kr

Mål i mark- och miljödomstol enligt lagen (2006:412) om allmänna vattentjänster, om värdet av vad som yrkas inte uppenbart överstiger hälften av prisbasbeloppet enligt 2 kap. 6 och 7 §§ socialförsäkringsbalken, efter överlämnande från Kronofogdemyndigheten enligt 36 eller 54 § lagen (1990:746) om betalningsföreläggande och handräckning *eller 10 § lagen om europeiskt betalningsföreläggande* ..... 600 kr

Annat mål i mark- och miljödomstol enligt lagen (2006:412) om allmänna vattentjänster, efter överlämnande från Kronofogdemyndigheten enligt 36 eller 54 § lagen om betalningsföreläggande och handräckning *eller 10 § lagen om europeiskt betalningsföreläggande*..... 2 500 kr

### **Kungörandeavgifter**

Kungörandeavgift tas ut med nedan angivet belopp i följande ärenden.

Konkursärende ..... 3 000 kr

Ärende om företagsrekonstruktion ..... 3 000 kr

## 1.5 Förslag till förordning om ändring i förordningen (2014:1517) om erkännande och verkställighet av vissa utländska avgöranden på privaträttens område

Härigenom föreskrivs i fråga om förordningen (2014:1517) om erkännande och verkställighet av vissa utländska avgöranden på privaträttens område

*dels* att 5 och 8 §§ ska ha följande lydelse,

*dels* att det ska införas en ny paragraf, 12 §, och närmast före 12 § en ny rubrik av följande lydelse.

### *Nuvarande lydelse*

### *Föreslagen lydelse*

#### 5 §<sup>1</sup>

Ett intyg enligt artikel 53 eller 60 i 2012 års Bryssel I-förordning, artikel 54 i 2000 års Bryssel I-förordning *eller* artikel 54 i Luganokonventionen utfärdas av den domstol som har meddelat avgörandet. Ett intyg enligt artikel 13.3 i 2005 års Haagkonvention utfärdas av den domstol som har meddelat avgörandet om en part begär ett sådant intyg.

Ett intyg enligt artikel 53 eller 60 i 2012 års Bryssel I-förordning, artikel 54 i 2000 års Bryssel I-förordning, artikel 54 i Luganokonventionen *eller artikel 20.2 i den europeiska småmålsförordningen* utfärdas av den domstol som har meddelat avgörandet. Ett intyg enligt artikel 13.3 i 2005 års Haagkonvention utfärdas av den domstol som har meddelat avgörandet om en part begär ett sådant intyg.

---

<sup>1</sup> Senaste lydelse 2015:549.



## 8 §

En auktoriserad translator är behörig att göra översättningar enligt artiklarna 57.1 och 57.2 i 2012 års Bryssel I-förordning och *artikel 21.2* i den europeiska småmålsförordningen.

En auktoriserad translator är behörig att göra översättningar enligt artiklarna 57.1 och 57.2 i 2012 års Bryssel I-förordning och *artiklarna 21.2 och 21a.2* i den europeiska småmålsförordningen.

*Information till parter*

## 12 §

*Sådan information till parterna som avses i artikel 11 i den europeiska småmålsförordningen ska finnas tillgänglig på Domstolsverkets webbplats för Sveriges Domstolar.*

*Det formulär som avses i artikel 4.5 i den europeiska småmålsförordningen ska finnas tillgängligt både vid tingsrätterna och på Domstolsverkets webbplats för Sveriges Domstolar.*

---

Denna förordning träder i kraft den 14 juli 2017.



## 2 Ärendet

Den 16 december 2015 utfärdades Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2421 om ändring av förordning (EG) nr 861/2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande och förordning (EG) nr 1896/2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande (förordningen om revidering av det europeiska småmålsförfarandet och det europeiska betalningsföreläggandet). Förordningen, som börjar tillämpas fullt ut den 14 juli 2017, finns i svensk lydelse som *bilaga 1*. Förordningen är en revidering av dels Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande (den ursprungliga europeiska småmålsförordningen), dels Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande (den ursprungliga förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande).

I promemorian lämnas förslag på kompletterande bestämmelser till det reviderade europeiska småmålsförfarandet.



## 3 Ett reviderat europeiskt småmålsförfarande

### 3.1 Den ursprungliga europeiska småmålsförordningen

Genom den ursprungliga europeiska småmålsförordningen infördes ett förfarande som syftar till att förenkla och påskynda handläggningen samt sänka kostnaderna i gränsöverskridande tvister där värdet av en fordran inte överstiger 2 000 euro. Förfarandet, som började tillämpas den 1 januari 2009, är i princip skriftligt. Muntlig förhandling hålls bara om en dom inte kan meddelas utifrån den skriftliga bevisningen. Förordningen uppmuntrar även domstolarna att godta teknik för distanskommunikation. För förfarandet gäller strikta tidsfrister och standardformulär används i stor utsträckning. En dom i ett europeiskt småmål ska erkännas och kunna verkställas i alla medlemsstater utan några mellanliggande förfaranden (s.k. exekvatur). Det europeiska småmålsförfarandet varken ersätter eller harmoniserar nationella rättegångsförfaranden utan utgör ett alternativ till dessa.

### 3.2 Lagen om europeiskt småmålsförfarande

I lagen (2008:1038) om europeiskt småmålsförfarande finns bestämmelser som kompletterar den ursprungliga europeiska småmålsförordningen. Enligt 2 § denna lag ska en ansökan som inleder ett europeiskt småmålsförfarande ges in till tingsrätt. Närmare bestämmelser om vilken domstol som är behörig i tvister av internationell karaktär finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 1215/2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (2012 års

Bryssel I-förordning) som är en omarbetning av rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (2000 års Bryssel I-förordning). Att 2012 års Bryssel I-förordning förutsätts tillämpas för att bestämma behörig domstol följer av bilaga I till den ursprungliga europeiska småmålsförordningen och artikel 80 i 2012 års Bryssel I-förordning.

I 3 § lagen om europeiskt småmålsförfarande föreskrivs att reglerna i 1 kap. 3 d § första stycket rättegångsbalken (RB) om förenklade tvistemål ska tillämpas i ett europeiskt småmålsförfarande, om inte något annat följer av den europeiska småmålsförordningen. Enligt den nyssnämnda bestämmelsen i rättegångsbalken går gränsen för ett förenklat tvistemål vid att värdet av det som yrkas uppenbart inte överstiger ett halvt prisbasbelopp enligt socialförsäkringsbalken (dvs. 22 150 kr för år 2016). Den värdegränsen saknar dock betydelse för om ett mål ska klassificeras som ett europeiskt småmål. Den största konsekvensen av regleringen i 3 § lagen om europeiskt småmålsförfarande är att tingsrätten alltid ska bestå av en domare. I förenklade tvistemål finns det begränsningar av möjligheten för en vinnande part att få ersättning för sina rättegångskostnader (18 kap. 8 a § RB). Eftersom även den ursprungliga europeiska småmålsförordningen innehåller en reglering av rättegångskostnadsfrågan tillämpas de nationella bestämmelserna med de begränsningar som följer av förordningen, se propositionen Europeiskt småmålsförfarande (prop. 2007/08:165 s. 15). Att ett mål handläggs enligt reglerna för ett förenklat tvistemål har även betydelse för tillämpningen av annan lagstiftning, t.ex. förutsättningarna för att beviljas rättshjälp enligt 11 § 4 rättshjälplagen (1996:1619).

Till skillnad från vad som gäller för domar i tvistemål som handläggs enligt svenska nationella regler ska domar som handläggs enligt ett europeiskt småmålsförfarande delges (se artikel 7.2 i den ursprungliga europeiska småmålsförordningen). Precis som i ett nationellt tvistemål där rättegångsbalken är direkt tillämplig är dock överklagandetiden tre veckor. Överklagandetiden räknas enligt 6 § första stycket lagen om europeiskt småmålsförfarande från tidpunkten från delgivningen. I samma paragraf andra stycket finns regler om s.k. anslutningsöverklagande, dvs. ett överklagande som inte är självständigt och som sker efter den ordinarie över-

klagandefristens utgång. Tidsfristen för anslutningsöverklagande i europeiska småmål är densamma som i 50 kap. 2 § RB, dvs. en vecka från den dag då tiden för det första överklagandet gick ut. Vidare följer av 6 § tredje stycket lagen om europeiskt småmålsförfarande att ett anslutningsöverklagande förfaller om det första överklagandet återkallas eller förfaller av andra skäl. En motsvarande bestämmelse finns i rättegångsbalken (50 kap. 2 §).

Enligt 4 § lagen om europeiskt småmålsförfarande ska en dom som har meddelats med stöd av artikel 7.3 i den ursprungliga europeiska småmålsförordningen anses vara en tredsdom. Artikeln anger att domstolen ska meddela en dom avseende käromålet eller genkäromålet om den inte har mottagit ett svar från den berörda parten inom den svarsfrist som anges för svaromål. Enligt 5 § samma lag ska en ansökan om återvinning av en tredsdom ha kommit in till tingsrätten inom en månad från den dag då parten delgavs tredsdomen. Regleringen innebär att bestämmelserna i rättegångsbalken om överklagandeförbud och återvinning av tredsdomar tillämpas i fråga om domar som meddelats med stöd av artikel 7.3.

En dom i ett europeiskt småmålsförfarande kan verkställas i en annan medlemsstat utan några mellanliggande förfaranden. Av 7 § lagen om europeiskt småmålsförfarande framgår att utsökningsbalkens bestämmelser om verkställighet av en dom som har fått laga kraft ska tillämpas vid verkställighet av domar i europeiska småmål. I bestämmelsen anges dock att utsökningsbalkens bestämmelser inte gäller om annat följer av bl.a. artikel 22 i den ursprungliga europeiska småmålsförordningen, som innehåller bestämmelser om hinder mot verkställighet, och andra artiklar som reglerar verkställighetsförfarandet.

### **3.3 Den ursprungliga förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande**

Genom den ursprungliga förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande infördes ett förfarande som syftar till att borgenärer, när gäldenären har sin hemvist i en annan medlemsstat, snabbt, enkelt och billigt ska kunna få obestridda krav fastställda i verkställbara avgöranden. Förfarandet, som började tillämpas den

12 december 2008, inleds med att sökanden ger in en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande som svaranden inom viss tid har möjlighet att motsätta sig. Om svaranden motsätter sig fordringen i rätt tid ska förfarandet gå vidare i enlighet med reglerna för nationella ordinarie civilrättsliga förfaranden. Om något bestridande från svaranden inte kommer in ska det europeiska betalningsföreläggandet förklaras verkställbart. Ett europeiskt betalningsföreläggande som förklarats verkställbart ska kunna verkställas i alla medlemsstater utan några mellanliggande förfaranden. Förordningen varken erkänner eller harmoniserar de nationella förfarandena för fastställande av obestridda krav i verkställbara avgöranden utan utgör ett alternativ till dessa.

### 3.4 Lagen om europeiskt betalningsföreläggande

I lagen (2008:879) om europeiskt betalningsföreläggande finns bestämmelser som kompletterar den ursprungliga förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande. Av 2 § denna lag framgår att en ansökan om europeiskt betalningsföreläggande som ska göras i Sverige ges in till Kronofogdemyndigheten. I vilken medlemsstat som ansökan ska göras bestäms i första hand med tillämpning av 2012 års Bryssel I-förordning (se artikel 6 i den ursprungliga förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande och artikel 80 i 2012 års Bryssel I-förordning).

Av 5 § lagen om europeiskt betalningsföreläggande framgår att sökanden i ett mål om europeiskt betalningsföreläggande ska betala en ansökningsavgift. Enligt 1 § förordningen (1992:1094) om avgifter vid Kronofogdemyndigheten är ansökningsavgiften 300 kr.

Enligt 10 § lagen om europeiskt betalningsföreläggande ska Kronofogdemyndigheten, om ett europeiskt betalningsföreläggande bestrids i rätt tid och sökanden inte uttryckligen begär att förfarandet ska avbrytas, överlämna målet till den domstol eller myndighet som enligt vad handlingarna visar är behörig att handlägga målet. I de allra flesta fall blir det aktuellt att överlämna målet till tingsrätten i den ort där svaranden har hemvist. Om ett mål överlämnas till domstol eller annan myndighet ska talan anses väckt när ansökan kom in till Kronofogdemyndigheten (11 § första stycket).



Ett europeiskt betalningsföreläggande som har förklarats verkställbart kan varken överklagas eller återvinnas. Svaranden har dock rätt att ansöka om förnyad prövning av betalningsföreläggandet. Av 13 § andra stycket lagen om europeiskt betalningsföreläggande framgår att en ansökan om förnyad prövning ska ges in till hovrätt.

### **3.5 Behovet av en översyn av det europeiska småmålsförfarandet**

I november 2013 antog Europeiska kommissionen en rapport om tillämpningen av den ursprungliga europeiska småmålsförordningen. I rapporten framhålls att tillämpningen av förordningen förbättrat, förenklat och påskyndat handläggningen av gränsöverskridande tvister om mindre värden. Det europeiska småmålsförfarandet anses ha minskat kostnaderna för tvister i europeiska småmål med upp till 40 procent och förkortat tvistemålen handläggningstid till i genomsnitt fem månader. Kommissionen konstaterar samtidigt att antalet ansökningar skiljer sig kraftigt åt mellan medlemsstaterna. År 2012 förekom i exempelvis Bulgarien bara tre ansökningar medan motsvarande siffra i Spanien var 1 047 ansökningar. Rapporten pekar vidare på att enskildas kännedom om förordningen är begränsad. De stora problemen består dock, enligt rapporten, i brister i förordningen. Värdegränsen är alltför lågt satt. Förfarandet är alltför betungande, dyrt och tidskrävande och ger inte tillräckligt goda möjligheter att använda modern teknik. En undersökning visar att 45 procent av de företag som blir involverade i en gränsöverskridande tvist väljer att inte föra talan i domstol eftersom kostnaderna för ett domstolsförfarande är oproportionerligt höga i förhållande till kravet, medan 27 procent inte inleder en process eftersom förfarandet är alltför tidskrävande. För att komma till rätta med dessa problem föreslog kommissionen att förordningen skulle revideras.

### 3.6 Förordningen om revidering av det europeiska småmålsförfarandet och det europeiska betalningsföreläggandet

I december 2015 utfärdades förordningen om revidering av det europeiska småmålsförfarandet och det europeiska betalningsföreläggandet. Nedan följer en översiktlig redogörelse för de viktigaste förändringarna som förordningen innebär.

#### *En höjd värdegräns*

Den ursprungliga europeiska småmålsförordningen är tillämplig i mål på privaträttens område där tvisteföremålets värde – exklusive ränta, omkostnader och utlägg – inte överstiger 2 000 euro vid tidpunkten för ansökan (artikel 2). Förordningen om revidering av det europeiska småmålsförfarandet och det europeiska betalningsföreläggandet innebär att gränsen höjs så att förordningen omfattar mål där tvisteföremålets värde inte överstiger 5 000 euro. Syftet med höjningen är att konsumenter och små och medelstora företag ska kunna använda sig av det europeiska småmålsförfarandet i större utsträckning än vad som sker i dag.

#### *Informationsskyldighet vid avvisning av en ansökan*

Ett europeiskt småmålsförfarande inleds genom att käranden ger in ett ifyllt standardiserat ansökningsformulär till den behöriga domstolen tillsammans med de handlingar som åberopas till styrkande av talan (artikel 4.1). Om domstolen bedömer att fordran förefaller uppenbart ogrundad eller att ansökan förefaller obefogad eller om käranden inte följer ett föreläggande att komplettera sin ansökan, ska ansökan avvisas (artikel 4.4). I artikeln har ett tillägg gjorts som innebär en skyldighet för domstolen att informera käranden om att ansökan avvisas och om ett sådant beslut kan överklagas.

#### *Nya regler för muntlig förhandling och videokonferens*

Utgångspunkten i det europeiska småmålsförfarandet är att handläggningen är skriftlig. Domstolen ska hålla en muntlig förhandling om domstolen bedömer att det inte är möjligt att meddela en dom enbart utifrån de skriftliga bevis som parterna har lagt fram. Dom-

stolen ska också hålla en muntlig förhandling om en part begär det. I den reviderade förordningen har det dock införts en möjlighet för domstolen att avslå en begäran om muntlig förhandling, om den anser att en muntlig förhandling med hänsyn till omständigheterna i målet inte är nödvändig för en rättvis handläggning av målet. Avslagsbeslutet ska motiveras skriftligen och får inte överklagas särskilt (artikel 5.1a).

Den reviderade förordningen innebär utökade möjligheter att använda modern teknik i rättegången. Enligt den ursprungliga förordningen får domstolen hålla en muntlig förhandling genom videokonferens eller med hjälp av annan kommunikationsteknik, om det finns tekniska resurser till det (artikel 8). Den reviderade förordningen ställer dock krav på domstolen att hålla en förhandling genom videokonferens, telefonkonferens eller med hjälp av annan lämplig teknik för distanskommunikation när förhörspersonen befinner sig i en annan medlemsstat än domstolen (artikel 8.1). En part som har kallats för att inställa sig vid domstolen har rätt att kräva att domstolen använder videokonferens eller annan kommunikationsteknik, om det finns tekniska resurser till det och om kostnaderna för en inställelse vid domstolen framstår som oproportionerliga i förhållande till fordrans värde (artikel 8.2). För att garantera parternas rättigheter görs det undantag för den part som uttryckligen begär att få inställa sig vid domstolsförhandlingen (artikel 8.3). En domstols beslut i fråga om en parts inställelse får inte överklagas särskilt (artikel 8.4).

De nya reglerna om utökade möjligheter att genomföra muntlig förhandling genom distanskommunikation gäller även för bevisupptagning. Domstolen får ta upp sakkunnigbevisning eller muntliga vittnesmål endast om det inte är möjligt att meddela en dom på grundval av annan bevisning som har lagts fram (artikel 9.4). Detta är ett förtydligande av en bestämmelse i den ursprungliga europeiska småmålsförordningen som föreskriver att sådan bevisning får tas upp endast om det är nödvändigt för att meddela dom.

### *Nya regler för domstolsavgifter*

I den reviderade förordningen införs nya krav i fråga om domstolsavgifter och betalningsmetoder. Domstolsavgifterna ska inte vara orimligt höga i förhållande till fordran eller högre än de avgifter

som tas ut för förfarandet i motsvarande tvister enligt nationell rätt (artikel 15a.1).

I den reviderade förordningen föreskrivs att domstolsavgifter ska kunna betalas på distans. Betalning ska kunna ske t.ex. genom banköverföring (artikel 15a.2 a). De nya reglerna ska även gälla vid ett överklagande (artikel 17.2).

#### *Nya regler för förnyad prövning av en dom*

I den ursprungliga europeiska småmålsförordningen finns bestämmelser om rättsmedel som syftar till att komma till rätta med en situation där svaranden inte har delgetts ansökan eller kallelse till förhandling eller var förhindrad att motsätta sig käromålet på grund av force majeure eller extraordinära omständigheter (artikel 18). Bestämmelserna anger en minimistandard och bör förstås mot bakgrund av att förfarandet i övrigt inte ställer upp några krav på att en dom ska kunna överklagas (prop. 2007/08:165 s. 22). I den reviderade förordningen har det införts ett krav på att tidsfristen för att ansöka om en förnyad prövning ska vara 30 dagar och hur denna tidsfrist ska beräknas (artikel 18.2). Tidigare angavs endast att en sådan ansökan skulle göras utan dröjsmål (artikel 18.1).

I den reviderade förordningen anges även att rättsverkan av ett beslut om förnyad prövning är att domen ska upphävas. Käranden ska dock inte förlora vare sig förmånen av att ha avbrutit en preskriptionsfrist eller av att ha iakttagit en talefrist om detta är möjligt enligt nationell rätt (artikel 18.3).

#### *Utökade möjligheter till elektronisk delgivning av handlingar*

Enligt den ursprungliga europeiska småmålsförordningen får delgivning med andra metoder än post ske bara om postdelgivning inte är möjlig. I praktiken har detta krav inneburit att all delgivning skett med post. I den reviderade förordningen utökas möjligheterna till elektronisk delgivning av handlingar. Nu likställs delgivning per post med elektronisk delgivning beträffande ansöknings- och svarsformulär och formulär för genkärsmål. De nya reglerna innebär dock ingen skyldighet för medlemsstaterna att införa ett system med elektronisk delgivning utan sådan delgivning ska endast användas där ett sådant förfarande är tekniskt möjligt och tillåtet enligt den nationella lagstiftningen i den medlemsstat där

det europeiska småmålsförfarandet äger rum. Om den part som ska delges har sin hemvist eller sin vanliga vistelseort i en annan medlemsstat krävs också att elektronisk delgivning är tillåten i den medlemsstaten. Som ytterligare förutsättning för elektronisk delgivning gäller att den part som ska delges handlingen i förväg har godtagit att delgivning sker på detta sätt eller att den nationella lagstiftningen i det land där mottagaren har sin hemvist eller sin vanliga vistelseort innebär en skyldighet för mottagaren att godta delgivning i denna form. Delgivningen ska styrkas genom ett mottagningsbevis med angivande av datum för mottagandet (artikel 13.1). Ett godtagande av elektronisk delgivning ska kunna lämnas på ansöknings- eller svarsformuläret (artikel 13.3). Delgivning kan dock ske enligt någon metod som är godtagbar enligt nationell rätt bl.a. om det inte är möjligt att delge ansöknings- och svarsformuläret samt övriga handlingar elektroniskt (artikel 13.4).

#### *Utökad serviceskyldighet för domstolar, m.m.*

Förordningen om revidering av det europeiska småmålsförfarandet och det europeiska betalningsföreläggandet innehåller också bestämmelser som utvidgar myndigheternas serviceskyldighet. Enligt förordningen ska medlemsstaterna se till att parterna får allmän information om förfarandet kan användas för att lösa tvisten i fråga och vilken domstol som är behörig (artikel 11.1). Medlemsstaterna ska se till att det vid alla domstolar där det europeiska småmålsförfarandet kan inledas finns information om de myndigheter eller organisationer som är behöriga att tillhandahålla hjälp (11.2). Sådan information ska tillsammans med ansökningsformulär även finnas tillgänglig på en nationell webbplats (artiklarna 4.5 och 11.2).

Den reviderade förordningen innehåller vidare ett krav på att ansökningsformuläret och de andra formulärens till den ursprungliga förordningen ska innehålla information om konsekvenserna för svaranden om han eller hon inte invänder mot fordringen eller inte deltar i en muntlig förhandling och särskilt att det är möjligt att en dom meddelas eller verkställs mot svaranden och att svaranden kan bli skyldig att betala rättegångskostnader. Uppgifterna i formulären ska även innehålla information om att den vinnande parten inte kan erhålla ersättning för kostnader som är onödiga eller orimligt höga i förhållande till fordrans värde (skäl 23).

*Begränsning av kravet på översättning*

Enligt den ursprungliga europeiska småmålsförordningen ska domstolen utan extra kostnad på begäran av en part utfärda ett intyg avseende en dom (artikel 20.2). Vid behov ska intyget översättas till det officiella språket i verkställighetsmedlemsstaten eller, om det finns flera officiella språk i den medlemsstaten, det officiella språket eller ett av de officiella språken för domstolsförfarandet på den ort där verkställighet begärs, i enlighet med medlemsstaternas lagstiftning, eller annat språk som medlemsstaterna godkänner (artikel 21.2 b). Den reviderade förordningen innebär ett mindre betungande krav på översättning för domstolen. Tanken är att standardiserade formulär ska finnas tillgängliga på samtliga officiella språk på e-juridikportalen och att domstolarna ska kunna använda dessa vid utfärdande av intyg. Domstolen är dock inte skyldig att översätta texten i de olika fälten i intyget (artikel 20.2).

*En dom om förlikning jämställs med en dom*

I förordningen om revidering av det europeiska småmålsförfarandet och det europeiska betalningsföreläggandet har det införts en ny artikel som innebär att en dom om förlikning som har meddelats inom ramen för ett småmålsförfarande och som är verkställbar i den medlemsstat där förfarandet har ägt rum ska erkännas och vara verkställbar i en annan medlemsstat på samma sätt som en dom som har meddelats i det europeiska småmålsförfarandet (artikel 23a och skäl 18). Reglerna om erkännande och verkställighet rörande en dom i ett europeiskt småmålsförfarande ska således tillämpas även på en dom om förlikning.

*En samordning av förfaranden*

Förordningen om revidering av det europeiska småmålsförfarandet och det europeiska betalningsföreläggandet innebär att vissa ändringar görs i den ursprungliga förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande. Ändringarna syftar till att samordna förfarandet för ett europeiskt betalningsföreläggande med europeiska småmål. Ett europeiskt betalningsföreläggande ska framöver kunna gå vidare och handläggas som ett europeiskt småmål om svaranden

motsätter sig det europeiska betalningsföreläggandet (artikel 17.1). Vidare införs ett tak för de domstolsavgifter som totalt sett får tas ut för förfarandet när ett europeiskt betalningsföreläggande ska gå vidare enligt reglerna för det europeiska småmålsförfarandet (artikel 25.1).





## 4 Kompletterande bestämmelser och tillämpliga processregler

**Förslag:** Kompletterande bestämmelser till förordningen om revidering av det europeiska småmålsförfarandet och det europeiska betalningsföreläggandet ska tas in i de författningar som i dag kompletterar den ursprungliga europeiska småmålsförordningen och den ursprungliga förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande.

**Bedömning:** Rättegångsbalkens bestämmelser om förenklade tvistemål bör – trots att värdegränsen för det europeiska småmålsförfarandet höjs till 5 000 euro – även fortsättningsvis tillämpas i förfarandet, om inte något annat följer av den europeiska småmålsförordningen eller lagen om europeiskt småmålsförfarande.

Tingsrätt bör även fortsättningsvis vara rätt domstol att handlägga en ansökan som inleder ett europeiskt småmålsförfarande.

### Skälen för förslaget och bedömningen

#### *Placering av kompletterande bestämmelser*

I egenskap av EU-förordning är förordningen om revidering av det europeiska småmålsförfarandet och det europeiska betalningsföreläggandet direkt tillämplig i svensk rätt. En EU-förordning varken ska eller får inkorporeras i eller transformeras till nationell rätt. Det kan dock behövas kompletterande bestämmelser på nationell nivå som ser till att förordningen kan tillämpas i den nationella rättsordningen. Sådana bestämmelser behövs när det gäller förordningen om revidering av det europeiska småmålsförfarandet och

det europeiska betalningsföreläggandet. Kompletterande bestämmelser till det europeiska småmålsförfarandet och det europeiska betalningsföreläggandet finns för närvarande i separata författningar. De kompletterande bestämmelser som krävs till följd av den reviderade förordningen bör tas in i dessa författningar.

### *Tillämpliga svenska nationella processregler i europeiska småmål*

Den ursprungliga europeiska småmålsförordningen är tillämplig när tvisteföremålets värde – exklusive ränta, omkostnader och utlägg – vid tiden för ansökan inte överstiger 2 000 euro (artikel 2). Av artikel 19 i förordningen framgår att om inte något annat följer av bestämmelserna i förordningen ska det europeiska småmålsförfarandet regleras av processrätten i den medlemsstat där rättegången äger rum. Av 3 § lagen om europeiskt småmålsförfarande följer att bestämmelserna för förenklade tvistemål (s.k. FT-mål) ska tillämpas om inte något annat följer av den europeiska småmålsförordningen eller den lagen. Störst betydelse får valet av rättegångsregler för vilken sammansättning som domstolen ska ha (se prop. 2007/08:165 s. 15). I förenklade tvistemål består domstolen alltid av en domare, medan huvudregeln i ordinära tvistemål är att tingsrätten ska bestå av tre lagfarna domare.

I den reviderade förordningen har värdegränsen höjts till 5 000 euro. Av 1 kap. 3 d § första stycket RB framgår att gränsen för ett förenklat tvistemål går vid att värdet av det som yrkas uppenbart inte överstiger ett halvt prisbasbelopp enligt socialförsäkringsbalken (22 150 kr för år 2016). Den reviderade förordningen innebär alltså att respektive värdegräns för europeiska småmål och förenklade tvistemål som handläggs enligt rättegångsbalken kommer att skilja sig åt i betydligt större utsträckning än tidigare. Sättet att beräkna tvisteföremålets värde skiljer sig också åt i förordningen och i rättegångsbalken. Mål som i dag handläggs som ordinära tvistemål kommer alltså att falla inom ramen för det europeiska småmålsförfarandet. Detta väcker frågan om reglerna för förenklade tvistemål fortfarande ska vara tillämpliga på det europeiska småmålsförfarandet. Det kan ifrågasättas om två mål där det omtvistade beloppet är lika högt ska handläggas enligt olika handlägningsformer beroende på om målet har en gränsöverskridande karaktär eller inte.

Ett sätt för att komma till rätta med diskrepansen mellan de olika värdegränserna för europeiska småmål och nationella förenklade tvistemål skulle kunna vara att generellt höja värdegränsen i 1 kap. 3 d § första stycket RB för vad som är ett förenklat tvistemål. Målutredningen ansåg i betänkandet Mål och medel – särskilda åtgärder för vissa måltyper i domstol att det kan finnas anledning att överväga att göra en höjning av värdegränsen (se SOU 2010:44 s. 308–309). En höjning skulle dock få konsekvenser för långt fler frågor än vad som aktualiseras av den reviderade förordningen och skulle påverka många mål som i dag handläggs som ordinära tvistemål i tingsrätterna. En reform skulle behöva föregås av mer omfattande överväganden än det finns utrymme för i detta lagstiftningsärende. Till saken hör också att ändringar i domförhetsreglerna i ordinära tvistemål träder i kraft den 1 juli 2016, se propositionen Ökad endomarbehörighet i tvistemål (prop. 2015/16:56). Ändringarna innebär att det bestämmande inflytande som parterna haft över domförhetsfrågan i ordinära tvistemål bortfaller. Reformen får antas leda till att det blir vanligare att ordinära tvistemål avgörs av en domare. Mot den angivna bakgrunden finns det inte anledning att nu föreslå en höjning av värdegränsen för förenklade tvistemål.

En lösning som övervägdes i samband med införandet av det europeiska småmålsförfarandet är att låta europeiska småmål som understiger värdegränsen i 1 kap. 3 d § första stycket RB handläggas som förenklade tvistemål och de mål som överstiger gränsen som ordinära tvistemål. Enligt den bedömning som gjordes då skulle en sådan uppdelning av de europeiska småmålen innebära en olägenhet, eftersom det finns ett betydande värde i att den som använder sig av det europeiska småmålsförfarandet på förhand är klar över vilka rättegångsbestämmelser som kommer att tillämpas av domstolen. Det ansågs därför vara mest ändamålsenligt att samtliga europeiska småmål i Sverige handlades enligt samma regelverk oberoende av tvisteföremålets värde (se prop. 2007/08:165 s. 14). De skäl som fördes fram i det tidigare lagstiftningsärendet gör sig gällande med samma styrka nu. Europeiska småmål i Sverige bör alltså handläggas enligt samma regelverk oavsett tvisteföremålets värde.

En tillämpning av rättegångsbalkens regler om ordinära tvistemål i alla europeiska småmål som handläggs i Sverige skulle vara

svårförenlig med förordningens syfte att skapa ett förenklat och snabbt förfarande. En sådan lösning är därför utesluten. Det återstående alternativet blir då att även i fortsättningen tillämpa rättegångsbalkens bestämmelser om förenklade tvistemål när värdegränsen för det europeiska småmålsförfarandet höjs till 5 000 euro. Även om en sådan ordning inte är utan nackdelar, är det svårt att finna någon lämpligare och mer ändamålsenlig lösning. Det kan i sammanhanget noteras att antalet europeiska småmål som hittills handlagts i svenska domstolar varit mycket litet. Det får antas att även med den nya höjda värdegränsen kommer förhållandevis få mål att beröras av de nya reglerna. Övervägande skäl talar därför för att rättegångsbalkens regler för förenklade tvistemål fortfarande bör tillämpas på det europeiska småmålsförfarandet trots att gränsen för vilka mål som ska omfattas av det europeiska småmålsförfarandet nu höjs till 5 000 euro.

### *Rätt domstol*

Enligt 2 § lagen om europeiskt småmålsförfarande ska en ansökan som inleder ett europeiskt småmålsförfarande ges in till tingsrätt. Detta gäller även om det i en annan författning anges att en viss tvist som faller inom förordningens tillämpningsområde ska handläggas vid annan domstol eller myndighet (se prop. 2007/08:165 s. 30).

Reglerna innebär alltså att det kan förekomma att tingsrätt kommer att handlägga mål som annars hade handlagts av en annan domstol. Denna ordning är inte invändningsfri och har uppmärksamats i propositionen Patent- och marknadsdomstol (prop. 2015/16:57 s. 171–172). När det europeiska småmålsförfarandet inrättades, anfördes att en utgångspunkt bör vara att handläggningen av europeiska småmål och motsvarande nationella förfaranden stämmer överens. Trots detta bedömdes det vara mest ändamålsenligt med en enhetlig prövning som innebär att samtliga anspråk inom ramen för det europeiska småmålsförfarandet samlas i tingsrätt (se prop. 2007/08:165 s. 11–12).

Det finns inte några indikationer på att den nuvarande ordningen har skapat problem för rättstillämparna. I praktiken torde det vara mycket få mål som skulle beröras av en ändrad prövningsordning. Den reviderade förordningen aktualiserar inte i sig några

nya aspekter på frågan. Mot denna bakgrund görs bedömningen att det inte finns tillräckliga skäl att omvärdera det ställningstagande som gjordes när det europeiska småmålsförfarandet infördes att tingsrätt ska vara rätt domstol att pröva europeiska småmål.



## 5 Från ett europeiskt betalningsföreläggande till ett europeiskt småmål

**Förslag:** Möjligheten för Kronofogdemyndigheten att överlämna ett europeiskt betalningsföreläggande till den domstol som enligt handlingarna är behörig att handlägga målet enligt ordinarie civilrättsligt förfaranden utvidgas till att även omfatta europeiska betalningsförelägganden som ska gå vidare att handläggas som europeiska småmål.

I ett europeiskt betalningsföreläggande som har överlämnats till domstol ska talan anses väckt när ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande kom in till Kronofogdemyndigheten, om inte något annat följer av 2012 års Bryssel I-förordning.

Möjligheten att överlämna ett europeiskt betalningsföreläggande till en myndighet som inte är en domstol för handläggning enligt ordinarie civilrättsliga förfaranden tas bort.

**Skälen för förslaget:** En ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande som görs i Sverige prövas inledningsvis av Kronofogdemyndigheten, men överlämnas efter svarandens bestridande till den domstol eller annan myndighet som enligt vad handlingarna visar är behörig att handlägga målet (10 § lagen om europeiskt betalningsföreläggande). I de allra flesta fall innebär regleringen att målet överlämnas till tingsrätten i den ort där svaranden har sin hemvist. Även annan domstol än tingsrätt kan dock bli behörig att pröva målet, se propositionen Europeiskt betalningsföreläggande (prop. 2007/08:158 s. 36). Domstolen beslutar därefter om målet ska handläggas som ett förenklat eller ordinärt tvistemål. Domstolen kan däremot, enligt gällande ordning, inte besluta om att

målet ska handläggas som ett europeiskt småmål. Ett europeiskt småmålsförfarande kan i dag bara inledas med att käranden vänder sig direkt till den behöriga domstolen och lämnar in det standardiserade ansökningsformuläret (se artikel 4.1 i den ursprungliga europeiska småmålsförordningen).

En nyhet i den reviderade förordningen är att även europeiska betalningsförelägganden ska kunna gå vidare enligt reglerna för det europeiska småmålsförfarandet om svaranden motsätter sig fordringen (artikel 17.1). Sökanden kan välja om förfarandet ska gå vidare enligt reglerna antingen för det europeiska småmålsförfarandet eller ordinarie civilrättsliga förfaranden. Om sökanden inte har angett vilket av förfarandena som ska tillämpas eller om det europeiska småmålsförfarandet inte är tillämpligt, ska förfarandet övergå till lämpligt nationellt civilrättsligt förfarande. Han eller hon kan också motsätta sig en övergång till något av dessa förfaranden (artikel 17.2). För att förfarandet ska kunna gå vidare som ett europeiskt småmål krävs kompletterande svenska bestämmelser (jfr artikel 17.4). Den befintliga möjligheten för Kronofogdemyndigheten att överlämna ett europeiskt betalningsföreläggande till den domstol som enligt handlingarna är behörig att handlägga målet bör utvidgas till att även omfatta europeiska betalningsförelägganden som ska gå vidare att handläggas som ett europeiskt småmål.

I 11 § lagen om europeiskt betalningsföreläggande finns regler om handläggningen efter att ett mål om ett europeiskt betalningsföreläggande överlämnats vidare. Enligt första stycket denna paragraf ska talan anses väckt när ansökan kom in till Kronofogdemyndigheten. När en talan ska anses väckt kan ha betydelse i många sammanhang. I processrättsligt hänseende har frågan betydelse bl.a. för möjligheten att ändra en talan. Bestämmelsen bör utformas så att den omfattar även mål som efter ett överlämnande handläggs som europeiska småmål.

Enligt de ursprungliga förordningarna bestäms behörighetsfrågor med tillämpning av 2000 års Bryssel I-förordning (se artikel 6 i den ursprungliga förordningen om det europeiska betalningsföreläggandet respektive bilaga I till den ursprungliga europeiska småmålsförordningen). 2000 års Bryssel I-förordning har numera ersatts av 2012 års Bryssel I-förordning. Hänvisningar till 2000 års förordning ska anses som hänvisningar till 2012 års förordning (se



artikel 80 i 2012 års förordning). Till behörighetsfrågor räknas enligt Bryssel I-förordningens systematik även frågor om litispensens och om mål som har samband med varandra. För nyssnämnda frågor innehåller 2012 års förordning särskilda regler om när talan ska anses väckt (se artikel 32). Dessa regler ska tillämpas i stället för svensk nationell rätt. Det bör därför föreskrivas att bestämmelsen om att talan ska anses väckt när ansökan kom in till Kronofogdemyndigheten bara ska gälla när inte något annat följer av 2012 års Bryssel I-förordning.

Av 11 § andra stycket i lagen framgår att de av sökanden ingivna handlingarna ska anses som en stämningsansökan. Stämning i målet ska anses utfärdad när ett beslut fattas om målets handläggning. I det tredje stycket i paragrafen regleras vidare förutsättningarna för att använda förenklad delgivning efter ett överlämnande. Det europeiska småmålsförfarandet innehåller särskilda regler om hur ett småmålsförfarande ska inledas och hur handlingar ska delges (artiklarna 4.1 och 13). Eftersom de frågor som regleras i andra och tredje styckena i huvudsak finns reglerade i det europeiska småmålsförfarandet, finns det inte anledning att föreslå några särskilda svenska nationella bestämmelser om dessa. Av lagtekniska skäl föreslås dock att bestämmelserna i andra och tredje styckena med vissa ändringar ska flyttas till en särskild paragraf (se avsnitt 13.2).

Enligt gällande ordning finns en möjlighet att överlämna ett europeiskt betalningsföreläggande till en myndighet för handläggning enligt ordinarie civilrättsliga förfaranden. Bestämmelsen är avsedd för den situationen när en annan myndighet än en domstol är behörig att handlägga målet. Vid lagens införande pekades Statens va-nämnd ut (se prop. 2007/08:158 s. 36). Någon annan myndighet har aldrig varit aktuell att överlämna dessa betalningsförelägganden till. Eftersom va-nämnden upphörde den 1 januari i år och nämndens uppgifter togs över av mark- och miljödomstolarna, bör möjligheten för Kronofogdemyndigheten att överlämna ett mål till myndighet tas bort.



## 6 Domstolsavgifter och betalningssätt

**Förslag:** En tilläggsavgift ska tas ut när ett mål om ett europeiskt betalningsföreläggande överlämnas till allmän domstol. Om käranden inte betalar tilläggsavgiften, trots att domstolen förelagt honom eller henne att göra det, ska ansökan avvisas.

**Bedömning:** Den svenska ordningen för distansbetalning av ansökningsavgift till domstol och de ansöknings- och tilläggsavgifter som tas ut respektive föreslås i europeiska småmål motsvarar kraven i förordningen om revidering av det europeiska småmålsförfarandet och det europeiska betalningsföreläggandet.

### Skälen för förslaget och bedömningen

*Tilläggsavgift vid överlämnande av ett europeiskt betalningsföreläggande till allmän domstol*

I ett mål om europeiskt betalningsföreläggande tas i dag ut en ansökningsavgift på 300 kr hos Kronofogdemyndigheten. Samma avgift tas ut för en ansökan om ett betalningsföreläggande enligt lagen (1990:746) om betalningsföreläggande och handräckning. I det senare fallet tas även en tilläggsavgift på 600 kr ut om målet efter överlämnande till tingsrätten ska handläggas som ett förenklat tvistemål och 2 500 kr om målet ska handläggas som ett ordinärt tvistemål. Om målet inletts genom ett europeiskt betalningsföreläggande behöver käranden däremot inte betala någon tilläggsavgift när målet överlämnas till domstol. Det är inte motiverat att göra någon sådan åtskillnad mellan betalningsförelägganden som handläggs enligt svenska nationella regler och europeiska betalnings-

förelägganden. En tilläggsavgift bör därför utgå även vid överlämnande av ett europeiskt betalningsföreläggande till allmän domstol. Skyldigheten att betala tilläggsavgift bör även omfatta överlämnanden av europeiska betalningsförelägganden till mark- och miljödomstolarna enligt lagen (2006:412) om allmänna vattentjänster. Ett sådant överlämnande kan bli aktuellt när käranden begär att det europeiska betalningsföreläggandet ska handläggas enligt ordinarie civilrättsliga förfaranden. Sådana fordringar kan avse avgifter för en allmän vatten- och avloppsanläggning. Skyldigheten att betala tilläggsavgift bör tas in i förordningen (1987:452) om avgifter vid de allmänna domstolarna.

Om tilläggsavgiften inte betalas, trots att tingsrätten har förelagt käranden att göra det, bör följderna vara att tingsrätten ska avvisa den överlämnade ansökan. En bestämmelse med detta innehåll bör tas in i den lag som reglerar frågor om överlämnande, dvs. lagen om europeiskt betalningsföreläggande.

#### *Ansöknings- och tilläggsavgifterna svarar mot förordningens krav*

Enligt förordningen om revidering av det europeiska småmålsförfarandet och det europeiska betalningsföreläggandet får de domstolsavgifter som tas ut för de europeiska småmålen inte vara orimligt höga och inte vara högre än de domstolsavgifter som tas ut för nationella förenklade domstolsförfaranden i den medlemsstat där det europeiska småmålsförfarandet äger rum (artikel 15a.1). I Sverige är ansökningsavgiften i europeiska småmål lika stor som i förenklade tvistemål. Svensk rätt uppfyller alltså förordningens krav på att domstolsavgifterna för europeiska småmål inte får vara högre än vad de är för nationella förfaranden. Ansökningsavgifterna i Sverige är även efter den höjning som skedde vid halvårsskiftet år 2014 låga i ett europeiskt perspektiv. De ansökningsavgifter som tas ut i europeiska småmål får anses vara rimliga och även i detta avseende svara mot de krav som det reviderade småmålsförfarandet ställer upp.

Av artikel 25.1 i den reviderade förordningen följer att de sammanlagda avgifterna för ett europeiskt betalningsföreläggande och en efterföljande prövning i domstol i ett europeiskt småmålsförfarande eller ett förfarande enligt nationell rätt inte får vara högre än vad ansökningsavgiften hade varit om förfarandet hade inletts di-

rekt i domstolen. Syftet med den tilläggsavgift som föreslås när ett europeiskt betalningsföreläggande överlämnas till domstol är att den sammantagna kostnaden för käranden ska vara densamma oberoende av hur målet inletts. Förslaget om att införa en tilläggsavgift vid överlämnande av ett mål innebär alltså inte att den som valt att ansöka om ett europeiskt betalningsföreläggande hamnar i ett sämre läge om han eller hon väljer att fortsätta förfarandet i domstol efter ett bestridande än om förfarandet inletts på annat sätt. Förslaget om tilläggsavgift lever därmed upp till den reviderade förordningens krav.

### *Distansbetalning av domstolsavgifter*

Förordningen om revidering av det europeiska småmålsförfarandet och det europeiska betalningsföreläggandet innehåller även bestämmelser om att parter ska kunna betala domstolsavgifterna på distans. Distansbetalningen ska ske genom banköverföring eller autogirering från kärandens bankkonto eller med kredit- eller betalkort (artikel 15a.2). Bestämmelsen gäller även för avgifter som tas ut för ett överklagande (artikel 17.2). Det är tillräckligt att parterna kan betala domstolsavgifterna på ett av de angivna betalningssätten (artikel 15a.2 och skäl 17). I Sverige betalas en ansökningsavgift av den som inleder ett mål eller ärende i allmän domstol (4 § förordningen om avgifter vid de allmänna domstolarna). Av förordningen framgår att kostnaden för att ansöka om stämning i ett europeiskt småmål är 900 kr. Ansökningsavgiften betalas in till den aktuella tingsrättens PlusGirokonto, som anges på webbplatsen för Sveriges Domstolar. Några avgifter för ett överklagande tas inte ut. Den gällande ordningen uppfyller alltså den reviderade förordningens krav på att betalning ska kunna ske på distans. Det finns därför inte skäl att införa några kompletterande bestämmelser om sådan betalning.



## 7 Hjälp till parterna

**Förslag:** På Domstolsverkets webbplats för Sveriges Domstolar ska det publiceras information om vilka domstolar som är behöriga att handlägga europeiska småmål och som parterna kan vända sig till för att få dels allmän information om förfarandet, dels hjälp med att fylla i de formulär som ska användas. Vid tingsrätterna och på webbplatsen ska vidare ett standardiserat ansökningsformulär finnas tillgängligt.

Ett intyg om en meddelad dom enligt förordningen om revidering av det europeiska småmålsförfarandet och det europeiska betalningsföreläggandet ska utfärdas av den domstol som meddelat domen.

**Bedömning:** Parternas utvidgade rätt enligt förordningen om revidering av det europeiska småmålsförfarandet och det europeiska betalningsföreläggandet till information om tillämpningsområdet och om vilka domstolar som är behöriga tillgodoses genom domstolarnas allmänna serviceskyldighet och rättens skyldighet att företa materiell processledning. Något behov av kompletterande bestämmelser om dessa skyldigheter finns därför inte.

### Skälen för förslaget och bedömningen

#### *Domstolarnas service- och processledningsskyldighet*

I den ursprungliga europeiska småmålsförordningen föreskrivs att medlemsstaterna ska se till att parterna kan få praktisk hjälp med att fylla i de standardformulär som används i förfarandet (artikel 11). Hjälpen bör omfatta teknisk information om var formulären finns tillgängliga och hur de ska fyllas i (skäl 21). Den service som parterna har rätt till enligt den ursprungliga förordningen till-

handahålls av domstolarna med stöd av den allmänna serviceskyldighet som följer av förvaltningslagen (1986:223) och rättens materiella processledningsskyldighet (se prop. 2007/08:165 s. 18). I förordningen om revidering av det europeiska småmålsförfarandet och det europeiska betalningsföreläggandet har serviceskyldigheten utvidgats till att omfatta även allmän information om tillämpningsområdet för det europeiska småmålsförfarandet och om vilka domstolar som är behöriga att döma i förfarandet (artikel 11.1). Att det enbart handlar om att lämna information till parterna och inte om att tillhandahålla rättshjälp eller lämna rättslig rådgivning i ett enskilt fall framgår av bestämmelsen. Även den rätt till information som parterna har enligt den reviderade förordningen bör kunna tillgodoses genom domstolarnas allmänna serviceskyldighet och rättens skyldighet att bedriva materiell processledning i tvistemål. Något behov av kompletterande bestämmelser för att uppfylla de nya reglerna rörande parternas rätt till information om tillämpningsområdet och behöriga domstolar finns därför inte.

#### *Information på webben*

Enligt den reviderade förordningen ska medlemsstaterna se till att det vid alla domstolar där det europeiska småmålsförfarandet kan inledas finns information om de myndigheter eller organisationer som är behöriga att tillhandahålla hjälp med att fylla i formulären och lämna allmän information om tillämpningsområdet för det europeiska småmålsförfarandet och om vilka domstolar som är behöriga att döma i förfarandet (artikel 11.2). Vidare finns en ny bestämmelse som innebär att medlemsstaterna ska se till att det standardiserade ansökningsformuläret som utgör bilaga I till den ursprungliga europeiska småmålsförordningen är åtkomligt vid relevanta nationella webbplatser (artikel 4.5). Käranden ska använda formulär för att inleda en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande (artikel 4.1 i den ursprungliga europeiska småmålsförordningen). I formuläret ska käranden fylla i uppgifter om parternas namn och adress, fordrans värde och på vilka grunder som han eller hon anser att domstolen har behörighet.

För att uppfylla den reviderade förordningens krav på att parterna ska få tillgång till informationen och ansökningsformuläret behövs en kompletterande svensk bestämmelse. Informationen och



ansökningsformuläret bör lämpligen finnas åtkomliga på samma webbplats. På webbplatsen bör det också finnas praktisk hjälp och allmän information om förfarandet.

En särskild fråga är om informationen och ansökningsformuläret ska publiceras på respektive domstols webbplats eller centralt på Domstolsverkets webbplats för Sveriges Domstolar.

Att låta respektive behörig domstol publicera informationen på sin webbplats skulle göra det svårare att nå ut till både parter och allmänheten om alla svenska domstolar som är behöriga att döma i det europeiska småmålsförfarandet. Eftersom Domstolsverket arbetar med administration och utveckling för Sveriges Domstolar och ansvarar för informationsspridning om domstolarnas verksamhet, får det anses lämpligare att låta verket publicera informationen på verkets webbplats för Sveriges Domstolar. Förutom att publicera informationen bör Domstolsverket på webbplatsen lämna information om att det standardiserade ansökningsformuläret finns tillgängligt vid de domstolar som är behöriga att handlägga europeiska småmål. Domstolsverkets skyldighet att lämna denna information på webbplatsen bör regleras i förordning.

### *Intyg om en utfärdad dom*

I artikel 20.2 i den ursprungliga europeiska småmålsförordningen föreskrivs att domstolen ska utfärda ett intyg avseende en meddelad dom i det europeiska småmålsförfarandet. Intyget ska utfärdas på ett standardformulär som finns i en bilaga till förordningen. I 5 § förordningen (2014:1517) om erkännande och verkställighet av vissa utländska avgöranden på privaträttens område anges i fråga om flera andra unionsrättsakter och internationella instrument att intyget utfärdas av den domstol som meddelat avgörandet. På motsvarande sätt bör det tas in en bestämmelse i denna paragraf att ett intyg i det europeiska småmålsförfarande utfärdas av den domstol som meddelat domen.



## 8 Elektronisk delgivning

**Bedömning:** Det behövs inte några kompletterande svenska bestämmelser om användande av elektronisk delgivning i ett europeiskt småmål.

**Skälen för bedömningen:** Enligt nuvarande ordning ska delgivning av handlingar i första hand ske per post genom mottagningsbevis (artikel 13). De handlingar som ska delges är ansökningsformuläret tillsammans med handlingar som styrker kravet (artikel 5.2), genkärsmål tillsammans med handlingar som styrker kravet (artikel 5.6) och domen (artikel 7.2). Bestämmelserna om delgivning i den ursprungliga europeiska småmålsförordningen har inneburit att handlingar i europeiska småmål inte delgetts elektroniskt trots att sådan delgivning varit möjlig enligt vissa nationella rättsordningar.

I den reviderade förordningen likställs – när det gäller de aktuella handlingarna – delgivning per post med elektronisk delgivning. Domstolen kan alltså välja om den vill använda postdelgivning eller elektronisk delgivning. För att elektronisk delgivning ska få användas krävs dock att denna delgivningsform är tekniskt tillgänglig och tillåten i den medlemsstat där det europeiska småmålsförfarandet genomförs. Om den part som ska delges har sin hemvist eller vanliga vistelseort i en annan medlemsstat krävs också att elektronisk delgivning är tillåten i den medlemsstaten. Det krävs vidare att parten i förväg uttryckligen har godtagit att delges handlingar på elektronisk väg eller att parten har en rättslig skyldighet i enlighet med förfarandereglererna i den medlemsstat där han eller hon har sin hemvist eller sin vanliga vistelseort att godta detta särskilda delgivningssätt.

Annan kommunikation mellan domstolen och parterna eller andra personer som är involverade i förfarandena ska ske elektroniskt, om de angivna förutsättningarna för elektronisk delgivning av ansökningshandlingar, genkärsmål och domar är uppfyllda.

Enligt artikel 25 i den reviderade förordningen ska medlemsstaterna tillhandahålla information till kommissionen om förutsättningarna för elektronisk delgivning. Informationen kommer sedan att göras tillgänglig för allmänheten, t.ex. genom e-juridikportalen. Frågan blir då i vilken utsträckning en svensk domstol kommer att kunna använda elektronisk delgivning i ett europeiskt småmålsförfarande som handläggs enligt den reviderade förordningen. Av 16 § delgivningslagen (2010:1932) framgår att vanlig delgivning sker genom att handlingen som ska delges skickas eller lämnas till delgivningsmottagaren. Bestämmelsen är teknikneutral och hindrar inte att handlingen skickas eller lämnas på annat sätt, t.ex. elektroniskt, se propositionen Ny delgivningslag (prop. 2009/10:237 s. 238). Svensk rätt medger att myndigheter vid vanlig delgivning får skicka handlingen på elektronisk väg (17 § andra stycket delgivningslagen). Med elektronisk väg avses t.ex. telefax, e-post och SMS (se samma prop. s. 238). Elektronisk delgivning är alltså tillgänglig och tillåten för svenska domstolar.

Om en delgivningsmottagare inte har godtagit elektronisk delgivning, krävs det alltså, enligt förordningen, att delgivningsmottagaren har en rättslig skyldighet att ta emot elektronisk delgivning.

Svenska författningsbestämmelser om delgivning har en annan utgångspunkt än den nyssnämnda regeln, vilket gör att den är svår att sätta in i ett svenskt sammanhang. I de svenska bestämmelserna föreskrivs hur delgivning ska gå till och när ett visst delgivningssätt får användas. Enligt 4 § delgivningslagen ska delgivningssätt väljas med utgångspunkt från att det ska vara ändamålsenligt med hänsyn till handlingens innehåll och omfattning och medföra så lite kostnader som möjligt. Av bestämmelsen framgår vidare att delgivning inte får ske på ett sätt som är olämpligt med hänsyn till omständigheterna i delgivningsärendet. Exempelvis kan det vara olämpligt att delge handlingar elektroniskt om delgivningsmottagaren motsätter sig detta förfarande eftersom domstolen inte med tillräcklig grad av säkerhet kommer att veta om handlingen når delgivningsmottagaren på en viss e-postadress. Delgivning bör i så fall ske per

post (samma prop. s. 238–239). Av 17 § andra stycket i lagen framgår att endast en myndighet får vid vanlig delgivning skicka handlingen på elektronisk väg. De redovisade reglerna kan inte anses innebära att den som ska delges handlingar har en rättslig skyldighet att godta elektronisk delgivning. Däremot finns det exempel på när en advokat som varit behörig att motta delgivning för sin klient enligt god advokatsed varit tvungen att bekräfta att handlingar mottagits (se t.ex. Holger Wiklund, God advokatsed, s. 504–505).

Det är en fråga för domstolarna att i det enskilda fallet avgöra om det finns förutsättningar att använda elektronisk delgivning. Gällande ordning får anses innebära att domstolarna i många fall när delgivningsmottagaren finns i Sverige kommer att vara beroende av att mottagaren har godtagit elektronisk delgivning för att sådan delgivning ska kunna ske. Det bedöms inte finnas skäl att införa några särskilda regler om elektronisk delgivning i europeiska småmål.



## 9 Förnyad prövning

**Förslag:** När det gäller rätten till förnyad prövning i europeiska småmål enligt förordningen om revidering av det europeiska småmålsförfarandet och det europeiska betalningsföreläggandet ska bestämmelserna om särskilda rättsmedel i rättegångsbalken vara tillämpliga, om inte något annat följer av förordningen.

**Skälen för förslaget:** Enligt den ursprungliga europeiska småmålsförordningen finns det en möjlighet för en svarande i ett europeiskt småmål att under vissa förutsättningar ansöka om en förnyad prövning av en dom som meddelats mot honom eller henne. Enligt denna förordning gäller att svaranden måste ansöka om en förnyad prövning utan dröjsmål (artikel 18.1). I samband med att kompletterande bestämmelser infördes till förordningen i svensk rätt bedömdes att eftersom en svarande i ett europeiskt småmål har möjlighet att ansöka om återvinning av en tredsdom och har tillgång till särskilda rättsmedel, uppfyller svensk rätt förordningens krav på förnyad prövning. Någon nationell reglering av denna fråga ansågs därför inte vara nödvändig (prop. 2007/08:165 s. 22–24).

I förordningen om revidering av det europeiska småmålsförfarandet och det europeiska betalningsföreläggandet har förutsättningarna för att ansöka om förnyad prövning ändrats i vissa avseenden (artikel 18). En viktig skillnad i förhållande till den ursprungliga förordningen är att tidsfristen för att ansöka om förnyad prövning inte längre kräver att svaranden har agerat utan dröjsmål utan har bestämts till 30 dagar. Fristen ska löpa från och med den dag då svaranden fick faktisk kännedom om innehållet i domen och var i stånd att agera, dock senast från och med den dag då en verkställighetsåtgärd vidtas, som medför att svaranden inte

kan förfoga över hela eller delar av sin egendom. Tidsfristen får inte förlängas.

Enligt förordningen ska en svarande, som inte har inställt sig inför domstol, ha rätt att ansöka om förnyad prövning av avgörandet vid den behöriga domstolen i den staten. Rätten att ansöka om förnyad prövning förutsätter att svaranden inte har delgetts kravet eller kallelse till förhandling i tillräcklig tid och på ett lämpligt sätt för att kunna förbereda sitt svaromål, eller att han eller hon har varit förhindrad att bestrida kravet på grund av force majeure eller extraordinära omständigheter. Svaranden har inte rätt att ansöka om förnyad prövning om han eller hon har haft möjlighet att överklaga avgörandet, men har underlåtit det. I artikeln anges också inom vilken tid en ansökan om förnyad prövning ska göras och följderna av ett avslag eller ett bifall till en sådan ansökan.

Rätten att ansöka om förnyad prövning avser avgöranden som meddelats utan att svaranden inställt sig inför domstol. Den kan alltså aktualiseras när tingsrätten har meddelat en tredskodom. En skillnad i förhållande till den ursprungliga förordningen är att rätten till förnyad prövning enligt den reviderade förordningen bara tar sikte på de situationer då tiden för att överklaga har löpt ut. Om en dom fortfarande kan angripas genom ett överklagande, tillgodoses alltså sökandens behov av att få saken prövad.

I svensk rätt finns det för en part, som en tredskodom har meddelats mot, endast en rätt att ansöka om återvinning. Det finns alltså inte en rätt att i den nu angivna situationen överklaga tredskodomen. Till saken hör dock att i den engelska språkversionen används ordet ”challenge”, som får uppfattas innefatta även andra rättsmedel än överklagande (jfr ”appeal”). Detta uttrycksätt används också i den engelska språkversionen i fråga om rätten till förnyad prövning i artikel 19 i rådets förordning (EG) nr 4/2009 av den 18 december 2008 om domstols behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar samt samarbete i fråga om underhållsskyldighet (underhållsförordningen). Underhållsförordningens bestämmelse har även i övrigt många likheter med den nya regeln i den reviderade förordningen. I samband med att kompletterande bestämmelser till den förordningen infördes i svensk rätt gjordes bedömningen att återvinning var att jämställa med ett överklagande, se propositionen Kompletterande bestämmelser till EU:s underhållsförordning (prop. 2010/11:120 s. 25).



Det kan vidare noteras att en ansökan om återvinning precis som ett överklagande är ett ordinärt rättsmedel. I flera avseenden är en ansökan om återvinning mer förmånlig för svaranden än vad ett överklagande skulle ha varit. Syftet med bestämmelsen i den reviderade förordningen får anses vara att tillgodose svarandens rätt till en prövning, dock först för det fall att denna rätt inte kan tillgodoses på annat sätt. Svarandens rätt till en prövning uppfylls fullt ut vid en ansökan om återvinning. Det finns därför anledning att jämställa en ansökan om återvinning med överklagande vid tillämpning av bestämmelsen.

En konsekvens av den angivna bedömningen är att rätten till förnyad prövning enligt den reviderade förordningen endast aktualiseras i situationer när återvinning av tredskodomen inte kan ske. I rättegångsbalken finns bestämmelser om särskilda rättsmedel när ordinära rättsmedel inte kan göras gällande (resning, återställande av försutten tid och domvilla). De grunder för att få sin sak prövad som anges i förordningen (att svaranden inte delgetts kravet eller kallelse till förhandling, eller att han eller hon utan egen förskyllan har varit förhindrad att motsätta sig kravet) ryms inom ramen för vad som ska beaktas vid de särskilda rättsmedlen. Rätten till en förnyad prövning kan alltså hanteras med en tillämpning av befintliga rättsmedel. Det är onödigt att vid sidan av dem skapa en särskild reglering. Det för svensk del lämpligaste och enklaste är i stället att som utgångspunkt tillämpa de särskilda rättsmedlen.

I vissa avseenden kommer dock förordningen att behöva beaktas vid tillämpningen av de särskilda rättsmedlen. Exempelvis kan den tid som svaranden enligt artikel 18 har på sig att agera i något fall vara längre än vad som annars skulle följa av de särskilda rättsmedlen. Även följderna av ett bifall till en ansökan om förnyad prövning kan bli en annan. I likhet med vad som gäller enligt 9 § lagen (2011:603) med kompletterande bestämmelser till EU:s underhållsförordning och 2007 års Haagkonvention om underhållsskyldighet bör det genom en särskild bestämmelse tydliggöras att de särskilda rättsmedlen ska tillämpas, om inte något annat följer av förordningen. Den närmare gränsdragningen mellan bestämmelserna om särskilda rättsmedel och regleringen i förordningen får överlämnas till rättstillämpningen.



## 10 Författningstekniska frågor

**Förslag:** De hänvisningar till unionsrättsakter som finns i 3 kap. 12 a § utsökningsbalken, 14 § lagen om europeiskt betalningsföreläggande samt 4, 6 a och 7 §§ lagen om europeiskt småmålsförfarande ska avse en viss lydelse av respektive unionsrättsakt (s.k. statiska hänvisningar).

**Skälen för förslaget:** Såväl lagen om europeiskt småmålsförfarande som lagen om europeiskt betalningsföreläggande innehåller ett flertal s.k. dynamiska hänvisningar till de unionsrättsakter som lagarna kompletterar. Med dynamiska hänvisningar menas att när en unionsrättsakt nämns i den svenska författningen avses inte en viss lydelse av unionsrättsakten. I några fall finns det skäl att ändra till s.k. statiska hänvisningar. Med detta menas att hänvisningen görs till en viss lydelse av unionsrättsakten. Den statiska hänvisningstekniken innebär att den svenska författningen inte får ett annat materiellt innehåll om unionsrättsakten skulle ändras.

Det är fråga om bl.a. 4 § lagen om europeiskt småmålsförfarande som vid tillämpningen av rättegångsbalken eller denna lag likställer en dom som har meddelats med stöd av artikel 7.3 i den ursprungliga europeiska småmålsförordningen med en tredskodom. Även hänvisningen i 6 a § samma lag bör vara statisk. Detsamma gäller 7 § i lagen som föreskriver att vid verkställighet av en dom som har meddelats i en annan medlemsstat ska utsökningsbalkens bestämmelser om verkställighet av en dom som har vunnit laga kraft tillämpas, om inte annat följer av artikel 15, 21, 22 eller 23 i nämnda förordning. Ett ytterligare fall rör en bestämmelse med motsvarande innehåll i 14 § lagen om europeiskt betalningsföreläggande. Bestämmelsen innebär att ett europeiskt betalningsföreläggande ska verkställas enligt utsökningsbalken som en lagakraftvunnen

dom, om inte något annat följer av artikel 22 eller 23 i den ursprungliga förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande. Det sista fallet rör en bestämmelse i 3 kap. 12 a § utsökningsbalken som innebär att om det europeiska betalningsföreläggandet har förklarats verkställbart av Kronofogdemyndigheten ska utsökningsbalkens bestämmelser tillämpas om inte något annat följer av artikel 22 eller 23 i nämnda förordning.

Gemensamt för flera av de uppräknade bestämmelserna är att de pekar ut bestämmelser i de ursprungliga förordningarna som reglerar verkställighet av en dom. Vilken lydelse som gäller för förordningarna får alltså betydelse för förutsättningarna att verkställa en dom. I de andra fall då en statisk hänvisningsteknik valts skulle en ändring av förordningen kunna inverka på bl.a. vilka rättsmedel som får användas om en part vill ha en ny prövning av en dom. Det är lämpligt att lagstiftaren i de angivna fallen får tillfälle att överväga om någon ändring ska göras i den nationella lagstiftningen om någon framtida ändring skulle ske i de förordningar som bestämmelserna hänvisar till.

Det finns i övrigt inte skäl att göra någon ändring av de dynamiska hänvisningar som förekommer i lagen om europeiskt småmålsförfarande och lagen om europeiskt betalningsföreläggande. I båda lagarna finns exempelvis bestämmelser som anger att den aktuella lagen innehåller kompletterande bestämmelser till respektive EU-förordning. I dessa fall fyller hänvisningarna bara funktionen att peka ut EU-förordningarna som de unionsrättsakter som reglerar det europeiska småmålsförfarandet respektive det europeiska betalningsföreläggandet på EU-nivå. Vilken lydelse av EU-förordningarna som hänvisningarna sker till saknar i sammanhanget betydelse. Även i de fall när lagarna innehåller en bestämmelse som pekar ut en EU-förordning utan att hänvisa till en särskild artikel är det mest ändamålsenligt att använda en dynamisk hänvisning.

I fråga om de nationella bestämmelser som finns på förordningsnivå bör hänvisningarna även fortsättningsvis vara dynamiska.

# 11 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

**Förslag:** Lag- och förordningsändringarna ska träda i kraft den 14 juli 2017.

Äldre föreskrifter i fråga om tilläggsavgift ska gälla fortfarande för mål som har överlämnats från Kronofogdemyndigheten till allmän domstol före ikraftträdandet.

**Skälen för förslaget:** Förordningen om revidering av det europeiska småmålsförfarandet och det europeiska betalningsföreläggandet ska tillämpas fullt ut från och med den 14 juli 2017. De författningsbestämmelser som föreslås avser att komplettera detta förfarande och bör träda i kraft samma dag.

Den reviderade förordningen innehåller inga särskilda övergångsbestämmelser. De nya reglerna i förordningen blir alltså tillämpliga genast efter ikraftträdandet och kommer att tillämpas även i pågående förfaranden. I många fall kommer avsaknaden av övergångsbestämmelser i förordningen inte att bereda rätts-tillämparna något problem. De utvidgade möjligheterna för domstolar att använda videokonferensteknik vid muntlig förhandling och bevisupptagning torde utan problem kunna användas även om målet inletts enligt de äldre reglerna. Det kan dock inte uteslutas att det kan kvarstå frågor om vilka konsekvenser de nya reglerna får för redan inledda europeiska småmål. I den mån frågor kvarstår om hur de nya reglerna ska tillämpas i dessa fall, kan de inte lösas genom nationell normgivning.

I ett fall finns det skäl till övergångsbestämmelser i de kompletterande författningar som nu föreslås. Det avser de nya regler om tilläggsavgift som utan koppling till den reviderade förordningen införs vid överlämnande av ett europeiskt betalnings-

föreläggande till allmän domstol. Tilläggsavgift bör i dessa fall inte tas ut i mål som pågår i domstol vid ikraftträdandet. Det bör därför föreskrivas att äldre föreskrifter om tilläggsavgift gäller fortfarande för mål som har överlämnats från Kronofogdemyndigheten före ikraftträdandet.

## 12 Konsekvenser av förslagen

**Bedömning:** Det reviderade europeiska småmålsförfarandet kommer att hjälpa enskilda att på ett effektivt och ändamålsenligt sätt få gränsöverskridande tvister prövade till lägre rättegångskostnader. Införandet av en tilläggsavgift vid överlämnande av ett europeiskt betalningsföreläggande från Kronofogdemyndigheten innebär en ökad intäkt för staten och en kostnadsökning för den enskilde.

Det reviderade europeiska småmålsförfarandet kommer sammantaget att medföra marginellt ökade kostnader för staten. Dessa kostnader ryms inom befintliga anslag.

Förslagen har inte någon påverkan på vare sig jämställdheten mellan män och kvinnor eller möjligheten att nå de integrationspolitiska målen.

**Skälen för bedömningen:** Det reviderade småmålsförfarandet innebär att den nuvarande gränsen för vilka mål som är europeiska småmål höjs från 2 000 euro till 5 000 euro. Fler tvister kommer alltså att kunna handläggas som europeiska småmål. Revideringen kan därmed i många fall hjälpa enskilda att på ett enkelt sätt få gränsöverskridande tvister prövade till lägre rättegångskostnader. För det allmänna kommer handläggningen att innebära ett mer effektivt utnyttjande av tingsrätternas resurser genom att handläggningstiderna för mål som tidigare handlades som ordinära tvistemål kan förkortas eftersom de nu kommer att kunna handläggas som europeiska småmål.

Det reviderade förfarandet antas vidare innebära att användandet av videokonferenstekniken kommer att öka, vilket kan antas leda till en effektivare och mer ändamålsenlig handläggning av de europeiska småmålen där åtminstone den ena av parterna ofta har sin hemvist i en annan medlemsstat.

Det europeiska småmålsförfarandet har hittills använts i begränsad utsträckning i Sverige och andra medlemstater i EU. Det kan inte uteslutas att det reviderade förfarandet kommer att innebära att fler gränsöverskridande tvister om mindre värden inleds i landets tingsrätter. Det är svårt att göra några säkra prognoser om hur många ytterligare mål som det reviderade förfarandet kommer att leda till. Någon påtaglig måltillströmning kommer det dock inte att bli fråga om.

Förslaget innebär att Domstolsverket ska vara skyldigt att tillhandahålla information till parterna om det europeiska småmålsförfarandet på sin webbplats för Sveriges Domstolar. Denna skyldighet är begränsad till att verket ska tillgängliggöra viss information om vilka domstolar som är behöriga att handlägga europeiska småmål och att publicera det standardiserade ansökningsformuläret och bör inte föranleda några kostnadsökningar för det allmänna. För enskilda innebär förslaget att informationen om möjligheterna att använda sig av det europeiska småmålsförfarandet kommer att bli bättre.

Vidare innebär förslaget att ett mål som handlagts som ett europeiskt betalningsföreläggande hos Kronofogdemyndigheten ska kunna överlämnas till tingsrätt och där handläggas som ett europeiskt småmål. Tidigare fanns endast möjlighet att handlägga ett överlämnat europeiskt betalningsföreläggande enligt reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden. Denna nya möjlighet bedöms dock inte påverka Kronofogdemyndighetens eller tingsrätternas arbetsbörda i någon beaktansvärd utsträckning. Införandet av en tilläggsavgift vid överlämnande av ett europeiskt betalningsföreläggande till domstol innebär att statens intäkter kommer att öka samtidigt som förslaget endast innebär ett begränsat merarbete för domstolarna. För den som begär att ett mål om europeiskt betalningsföreläggande ska överlämnas till domstol för handläggning enligt reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden kommer införandet av en tilläggsavgift att innebära en ytterligare kostnad.

Det reviderade förfarandet bedöms sammantaget medföra marginellt ökade kostnader för staten. Dessa kostnader ryms inom befintliga anslag.

Förslaget bedöms inte ha någon påverkan på vare sig jämställdheten mellan män och kvinnor eller möjligheterna att nå de integrationspolitiska målen.



# 13 Författningskommentar

## 13.1 Förslaget till lag om ändring i utsökningsbalken

### 3 kap.

**12 a §** *Ett europeiskt betalningsföreläggande som har förklarats verkställbart av Kronofogdemyndigheten får verkställas utan särskilda villkor, om inte något annat följer av artikel 22 eller 23 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2421.*

Paragrafen behandlar de närmare villkoren för verkställighet av ett europeiskt betalningsföreläggande som har förklarats verkställbart av Kronofogdemyndigheten. Övervägandena finns i avsnitt 10.

Paragrafen ändras på så sätt att hänvisningarna till artikel 22 och 23 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande (den ursprungliga förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande) formuleras så att det blir en hänvisning till förordningen i en viss angiven lydelse, s.k. statisk hänvisning. Framtida ändringar omfattas alltså inte automatiskt.

I övrigt ändras paragrafen endast språkligt.

## 13.2 Förslaget till lag om ändring i lagen (2008:879) om europeiskt betalningsföreläggande

### 10 §

Om förfarandet ska gå vidare enligt reglerna för ordinarie civilrättsliga

förfaranden eller sådana europeiska småmålsförfaranden som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) 861/2007 av den 11 juli 2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande, ska Kronofogdemyndigheten överlämna målet till den domstol som enligt handlingarna är behörig att handlägga målet.

Om en domstol finner att det inte framgår av handlingarna att den är behörig att handlägga målet, ska målet överlämnas till en annan domstol som kan vara behörig.

Ett beslut om överlämnande enligt andra stycket får inte överklagas.

Paragrafen behandlar Kronofogdemyndighetens överlämnande av ett mål efter att svaranden motsatt sig en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande. Övervägandena finns i avsnitt 5.

I första stycket görs ett tillägg för att möjliggöra att ett europeiskt betalningsföreläggande även ska kunna gå vidare till den tingsrätt som är behörig för att handläggas som ett europeiskt småmål på det sätt som förutsätts i artikel 17.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2421 av den 16 december 2015 om ändring av förordning (EG) nr 861/2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande och förordning (EG) nr 1896/2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande (förordningen om revidering av det europeiska småmålsförfarandet och det europeiska betalningsföreläggandet). Regler om vilken domstol som är behörig i mål med internationella inslag finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (2012 års Bryssel I-förordning), se artikel 6 i den ursprungliga förordningen om det europeiska betalningsföreläggandet, bilaga 1 till den ursprungliga förordningen om det europeiska småmålsförfarandet och artikel 80 i 2012 års Bryssel I-förordning. I 2 § lagen (2014:912) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden finns en bestämmelse om s.k. reservforum för det fall att det finns internationell behörighet (domsrätt) att ta upp ett mål i Sverige enligt bl.a. 2012 års Bryssel I-förordning och någon behörig domstol saknas.

I paragrafen tas vidare möjligheten för Kronofogdemyndigheten att överlämna ett mål till en annan myndighet än domstol bort. I övrigt ändras paragrafen endast språkligt.

### 11 §

I mål som har överlämnats till domstol *enligt 10 §* ska talan anses väckt när ansökan kom in till Kronofogdemyndigheten, *om inte något annat följer av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område.*

Paragrafen reglerar när en talan ska anses väckt i samband med att ett mål om europeiskt betalningsföreläggande överlämnas till domstol för fortsatt handläggning. Övervägandena finns i avsnitt 5.

Som en konsekvens av ändringen i 10 § och den i förtydligande syfte införda hänvisningen till den paragrafen kommer bestämmelserna om när en talan ska anses väckt att omfatta även europeiska betalningsförelägganden som går vidare för handläggning som europeiska småmål. När en talan ska anses väckt kan ha bl.a. processuell betydelse, t.ex. för möjligheterna för käranden att ändra sin talan (se 13 kap. 3 § rättegångsbalken, RB).

I paragrafen tas möjligheten för Kronofogdemyndigheten att överlämna ett mål till en annan myndighet än domstol bort.

I ett nytt tillägg förklaras att bestämmelserna bara gäller om inte något annat följer av 2012 års Bryssel I-förordning. I den förordningen finns särskilda regler om när en talan ska anses väckt vid prövningen av frågor om litispens och mål som har samband med varandra (se artikel 32).

Bestämmelserna i hittills gällande andra och tredje styckena flyttas med vissa förtydliganden och ändringar till 11 a §.

### 11 a §

*Om målet har överlämnats enligt 10 § för handläggning enligt reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden, ska i domstol de handlingar som sökanden har gett in till Kronofogdemyndigheten anses som en stämningsansökan. Stämning i målet ska anses utfärdad när domstolen beslutar om målets handläggning.*

*I mål som avses i första stycket hindrar 24 § delgivningslagen (2010:1932) inte att domstolen delger svaranden handlingar i målet genom förenklad delgivning, om han eller hon under handläggningen hos Kronofogdemyndigheten har informerats om att sådan delgivning kan komma att användas i målet hos domstolen.*

Paragrafen, som är ny, innehåller vissa bestämmelser om mål om europeiska betalningsförelägganden som överlämnas till domstol för fortsatt handläggning enligt reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden. Övervägandena finns i avsnitt 5.

Bestämmelserna i *första stycket* motsvarar med ett förtydligande och vissa språkliga ändringar bestämmelserna i hittills gällande 11 § andra stycket (jfr prop. 2007/08:158 s. 36–37).

Förtydligandet innebär att reglerna om att ingivna handlingar ska anses som en stämningsansökan och att stämning ska anses utfärdad när domstolen beslutar om målets handläggning bara gäller för det fall att det europeiska betalningsföreläggandet med tillämpning av 10 § ska gå vidare att handläggas i domstol enligt reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden. Bestämmelserna i stycket omfattar alltså inte mål som handläggs som europeiska småmål. Särskilda bestämmelser om bl.a. vilka handlingar som ska ges in i ett europeiskt småmålsförfarande finns i artikel 4 i den europeiska småmålsförordningen. I övrigt ändras stycket bara språkligt.

Bestämmelserna i *andra stycket* motsvarar med ett förtydligande och vissa andra ändringar bestämmelserna i hittills gällande 11 § tredje stycket (jfr prop. 2009/10:237 s. 277).

Förtydligandet innebär att reglerna om att förenklad delgivning får användas bara gäller om det europeiska betalningsföreläggandet ska gå vidare enligt reglerna för ett ordinarie civilrättsligt förfarande. Det gäller alltså inte om förfarandet ska gå vidare att handläggas som ett europeiskt småmål. Särskilda bestämmelser om delgivning finns i artikel 13 i den reviderade europeiska småmålsförordningen.

Vidare görs en ändring så att även tvister som handläggs i en annan domstol än tingsrätt, t.ex. en särskild domstol som Patent- och marknadsdomstolen, omfattas. Bestämmelsen anpassas också till att möjligheten för Kronofogdemyndigheten att överlämna ett

mål till en annan myndighet än domstol tas bort. Övriga ändringar i stycket är endast redaktionella eller språkliga.

### 11 b §

*Om ett mål har överlämnats till en domstol med stöd av 10 §, ska det som anges i 42 kap. 3 och 4 §§ rättegångsbalken om ansökningsavgift gälla föreskriven tilläggsavgift.*

Paragrafen, som är ny, innehåller bestämmelser om avvisning av en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande som har överlämnats till en domstol. Övervägandena finns i avsnitt 6.

Av paragrafen följer att domstolen ska avvisa en ansökan om betalningsföreläggande, som överlämnats från Kronofogdemyndigheten, om kändan, dvs. den som var sökande hos myndigheten, inte betalar föreskriven tilläggsavgift trots att han eller hon har förelagts att göra det. Bestämmelsen gäller oavsett om målet överlämnas för handläggning enligt reglerna för ett ordinarie civilrättsligt förfarande eller ett europeiskt småmålsförfarande. Regler om avgifter vid de allmänna domstolarna finns i förordningen (1987:452) om avgifter vid de allmänna domstolarna.

### 14 §

*Vid verkställighet av ett europeiskt betalningsföreläggande som har förklarats verkställbart i en annan medlemsstat ska utsökningsbalkens bestämmelser om verkställighet av en dom som har fått laga kraft tillämpas, om inte något annat följer av artikel 22 eller 23 i förordning (EG) nr 1896/2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2421.*

Paragrafen behandlar verkställighet i Sverige av ett europeiskt betalningsföreläggande som utfärdats i en annan medlemsstat och förklarats verkställbart där. Övervägandena finns i avsnitt 10.

Paragrafen ändras på så sätt att hänvisningen till artikel 22 och 23 i förordningen om ett europeiskt betalningsföreläggande görs statisk, dvs. avser förordningen i en viss angiven lydelse. Framtida ändringar av artiklarna omfattas således inte automatiskt.

Den andra ändringen i paragrafen är språklig.

### 13.3 Förslaget till lag om ändring i lagen (2008:1038) om europeiskt småmålsförfarande

#### 4 §

Vid tillämpningen av rättegångsbalken eller denna lag ska en dom som har meddelats med stöd av artikel 7.3 i förordning (EG) nr 861/2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande, *i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2421*, anses vara en tredskodom.

En tredskodom ska delges parterna.

Paragrafen innehåller kompletterande bestämmelser om vissa domar i europeiska småmål. Övervägandena finns i avsnitt 10.

Hänvisningen i paragrafens *första stycke* ändras på så sätt att den avser förordningen i en viss angiven lydelse, s.k. statisk hänvisning. Framtida ändringar omfattas alltså inte automatiskt.

#### *Förnyad prövning*

#### 6 a §

*I fråga om förnyad prövning enligt artikel 18 i förordning (EG) nr 861/2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2421, tillämpas det som föreskrivs om särskilda rättsmedel i rättegångsbalken, om inte något annat följer av förordningen.*

Paragrafen, som är ny, innehåller en kompletterande regel för förfarandet vid förnyad prövning av ett avgörande enligt artikel 18 i förordningen om revidering av det europeiska småmålsförfarandet och det europeiska betalningsföreläggandet, när svaranden inte har gått i svaromål. Övervägandena finns i avsnitt 9.

Av paragrafen framgår att en svarandes rätt till förnyad prövning ska bedömas enligt bestämmelserna om särskilda rättsmedel i rättegångsbalken. Om ansökan avser en tredskodom från tingsrätt, ska den ges in till hovrätten (58 kap. 4, 12 och 13 §§ samt 59 kap. 5 § RB).

I den reviderade förordningen finns bestämmelser om förutsättningar för förnyad prövning, tid för ansökan om förnyad pröv-

ning och verkan av beviljande av förnyad prövning (artikel 18). Om en tillämpning av bestämmelserna om särskilda rättsmedel i ett enskilt fall skulle vara oförenlig med den rätt att få saken prövad på nytt som följer av förordningen, ska förordningens bestämmelser tillämpas. Följer det t.ex. av förordningen att svaranden har rätt att ansöka om förnyad prövning trots att mer än tre veckor förflutit från det att förfallet upphörde tillämpas inte denna frist i rättegångsbalken (58 kap. 12 § RB).

## 7 §

Vid verkställighet av en dom som har meddelats i en annan medlemsstat ska utsökningsbalkens bestämmelser om verkställighet av en dom som har fått laga kraft tillämpas, om inte *något* annat följer av artikel 15, 21, 22 eller 23 i förordning (EG) nr 861/2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2421.

Paragrafen innehåller bestämmelser om verkställighet. Övervägandena finns i avsnitt 10.

Paragrafen ändras på så sätt att hänvisningen till vissa artiklar i den europeiska småmålsförordningen ändras så att den avser förordningen i en viss angiven lydelse, s.k. statisk hänvisning. Genom den statiska hänvisningstekniken omfattas således framtida ändringar inte automatiskt.

I övrigt ändras paragrafen endast språkligt.





## I

*(Lagstiftningsakter)*

## FÖRORDNINGAR

## EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2015/2421

av den 16 december 2015

**om ändring av förordning (EG) nr 861/2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande och förordning (EG) nr 1896/2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 81,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande <sup>(1)</sup>,i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet <sup>(2)</sup>, och

av följande skäl:

- (1) Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007 <sup>(3)</sup> inrättades det europeiska småmålsförfarandet. Den förordningen tillämpas på gränsöverskridande privaträttsliga fordringar som bestrids samt på obestridda fordringar, där fordrans värde inte överstiger 2 000 EUR. Förordningen säkerställer också att de domar som meddelats inom ramen för detta förfarande är verkställbara utan några mellanliggande förfaranden, i synnerhet utan att det behövs någon verkställighetsförklaring i den medlemsstat där domen ska verkställas (avskaffande av exekvaturförfarande). Förordning (EG) nr 861/2007 har haft till allmänt syfte att förbättra möjligheterna till rättslig prövning för både konsumenter och företag genom minskade kostnader och snabbare civilprocessrättsliga förfaranden vad gäller fordringar inom förordningens tillämpningsområde.
- (2) I kommissionens rapport av den 19 november 2013 om tillämpningen av förordning (EG) nr 861/2007 anges det att det europeiska småmålsförfarandet i allmänhet anses ha gjort det lättare att driva gränsöverskridande småmålstvister i unionen. I den rapporten kartläggs dock också de hinder som står i vägen för att det europeiska småmålsförfarandet ska nå sin fulla potential till gagn för konsumenter och företag, särskilt små och medelstora företag. I den rapporten konstateras bland annat att det låga tak som anges i förordning (EG)

<sup>(1)</sup> EUT C 226, 16.7.2014, s. 43.

<sup>(2)</sup> Europaparlamentets ståndpunkt av den 7 oktober 2015 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 3 december 2015.

<sup>(3)</sup> Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007 av den 11 juli 2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande (EUT L 199, 31.7.2007, s. 1).

nr 861/2007 vad gäller fordrans värde berövar många potentiella käreande i en gränsöverskridande tvist möjligheten att använda ett förenklat förfarande. Dessutom anges i rapporten att flera led i förfarandet skulle kunna förenklas ytterligare för att minska kostnaderna och handläggningstiderna. I kommissionens rapport dras slutsatsen att det mest effektiva sättet att undanröja dessa hinder skulle vara att ändra förordning (EG) nr 861/2007.

- (3) Konsumenterna bör fullt ut kunna använda sig av den inre marknadens möjligheter, och deras förtroende för den bör inte begränsas av att det saknas effektiva rättsmedel vid tvister med gränsöverskridande inslag. De förbättringar av det europeiska småmålsförfarandet som föreslås i denna förordning syftar till att ge konsumenterna en effektiv möjlighet till prövning och sålunda bidra till att deras rättigheter kan genomdrivas i praktiken.
- (4) Genom att höja taket vad gäller fordrans värde till 5 000 EUR skulle tillgången till ett ändamålsenligt och kostnadseffektivt rättsmedel vid gränsöverskridande tvister förbättras, särskilt för små och medelstora företag. Förbättrade möjligheter till rättslig prövning skulle öka förtroendet för gränsöverskridande transaktioner och bidra till att den inre marknadens möjligheter kan tillvaratas fullt ut.
- (5) Denna förordning bör endast tillämpas på gränsöverskridande fall. Ett gränsöverskridande fall bör anses föreligga där åtminstone en av parterna har hemvist eller sin vanliga vistelseort i en medlemsstat som är bunden av denna förordning och som inte är den medlemsstat där den domstol vid vilken talan väckts är belägen.
- (6) Det europeiska småmålsförfarandet bör förbättras ytterligare genom att den tekniska utvecklingen på det rättsliga området och nya verktyg som finns tillgängliga för domstolarna utnyttjas, vilket kan bidra till att övervinna det geografiska avståndet och dess konsekvenser när det gäller höga kostnader och tidskrävande förfaranden.
- (7) För att ytterligare minska kostnaderna för en rättsprocess och förfarandets längd bör parterna och domstolarna i större utsträckning uppmuntras att använda modern kommunikationsteknik.
- (8) Vad gäller handlingar som måste delges parterna i det europeiska småmålsförfarandet, bör elektronisk delgivning vara likställd med delgivning per post. I detta syfte bör i denna förordning fastställas en allmän ram som tillåter att elektronisk delgivning används om de nödvändiga tekniska medlen är tillgängliga och där användningen av elektroniska tjänster är förenlig med de involverade medlemsstaternas nationella förfaranderegler. Vad gäller all annan skriftlig kommunikation mellan parter eller andra personer som är involverade i förfarandet och domstolar bör elektroniska medel användas i första hand i så stor utsträckning som möjligt, om sådana medel är tillgängliga och tillåtna.
- (9) Såvida inte parterna eller andra mottagare enligt nationell rätt är skyldiga att godta elektroniska medel, bör de kunna välja huruvida elektroniska medel, beroende på om sådana medel är tillgängliga och tillåtna, eller mer traditionella metoder ska användas vid delgivning av handlingar eller vid annan skriftlig kommunikation med domstolen. En parts medgivande till elektronisk delgivning påverkar inte dennes rätt att vägra godta en handling som inte är skriven på, eller åtföljs av en översättning till, det officiella språket i den medlemsstat där denna har hemvist eller sin vanliga vistelseort eller, om det finns flera officiella språk i den medlemsstaten, det officiella språket eller ett av de officiella språken på den plats där parten har hemvist eller sin vanliga vistelseort, eller på ett språk som denna förstår.
- (10) Om elektroniska medel används för delgivning av handlingar eller för annan skriftlig kommunikation bör medlemsstaterna tillämpa bästa praxis för att garantera att innehållet i dessa handlingar och annan skriftlig kommunikation är riktigt och korrekt återger innehållet i de mottagna handlingarna och annan skriftlig kommunikation, och att den metod som används för mottagningsbevis tillhandahåller bekräftelse på adressatens mottagande och datum för mottagandet.
- (11) Det europeiska småmålsförfarandet är huvudsakligen ett skriftligt förfarande. Muntliga förhandlingar bör hållas endast i undantagsfall när det inte är möjligt att meddela dom på grundval av de skriftliga bevisen eller om en domstol går med på att hålla en muntlig förhandling på en parts begäran.

- (12) För att göra det möjligt för personer att höras utan att de behöver resa till domstolen, bör muntliga förhandlingar och bevisupptagning såsom vittnesförhör, förhör med experter eller parterna genomföras med användning av lämplig teknik för distanskommunikation som finns tillgänglig för domstolen, såvida det inte på grund av särskilda omständigheter i fallet vore olämpligt att använda sådan teknik för en rättvis handläggning av målet. När det gäller personer som har hemvist eller sin vanliga vistelseort i en annan medlemsstat än den medlemsstat där den domstol vid vilken talan väckts är belägen, bör muntliga förhandlingar hållas genom användning av de förfaranden som föreskrivs i rådets förordning (EG) nr 1206/2001 <sup>(1)</sup>.
- (13) Medlemsstaterna bör främja användningen av teknik för distanskommunikation. Vid genomförande av muntliga förhandlingar bör det arrangeras så att de domstolar som är behöriga i fråga om det europeiska småmålsförfarandet har tillgång till lämplig teknik för distanskommunikation i syfte att säkerställa ett rättvist förfarande vad gäller de särskilda omständigheterna i fallet. När det gäller videokonferenser bör rådets rekommendationer om gränsöverskridande videokonferenser som antogs av rådet den 15 och 16 juni 2015 samt arbetet som utförts inom ramen för europeisk e-juridik beaktas.
- (14) De potentiella kostnaderna för en rättsprocess kan ha betydelse för kärandens beslut om att eventuellt väcka talan vid domstol. Utöver övriga kostnader kan domstolsavgifterna avskräcka kärende från att vidta rättsliga åtgärder. För att säkra möjligheterna till rättslig prövning i samband med gränsöverskridande småmål bör de domstolsavgifter som tas ut i en medlemsstat för det europeiska småmålsförfarandet inte vara orimligt höga i förhållande till fordran och inte vara högre än de domstolsavgifter som tas ut för nationella förenklade domstolsförfaranden i den medlemsstaten. Detta bör dock inte påverka uttaget av rimliga lägsta domstolsavgifter eller möjligheten att på samma villkor ta ut en separat avgift för ett överklagande av en dom som meddelats i det europeiska småmålsförfarandet.
- (15) I denna förordning bör med domstolsavgifter avses de arvoden och avgifter som ska betalas till domstolen och vars belopp bestäms i enlighet med nationell rätt. De bör exempelvis inte inbegripa summor som överförs till tredje man under förfarandet, såsom advokatarvoden, översättningskostnader, kostnader för delgivning av dokument genom andra enheter än en domstol, eller kostnader som betalats till experter eller vittnen.
- (16) Faktisk möjlighet till rättslig prövning i hela unionen är ett viktigt mål. För att säkerställa sådan faktisk möjlighet inom ramen för det europeiska småmålsförfarandet bör rättshjälp tillhandahållas i enlighet med rådets direktiv 2003/8/EG <sup>(2)</sup>.
- (17) Käranden bör inte behöva resa till den medlemsstat där domstolen är belägen eller anlita en advokat för att betala domstolsavgifter. I syfte att säkerställa kärende i en annan medlemsstat än den medlemsstat där domstolen är belägen en faktisk möjlighet att delta i förfarandet, bör medlemsstaterna som ett minimum erbjuda åtminstone ett av betalningsmedel på distans som föreskrivs i denna förordning.
- (18) Det bör förtydligas att en förlikning inför domstol som godkänts av en domstol eller ingåtts inför en domstol under det europeiska småmålsförfarandet är verkställbar på samma sätt som en dom som meddelats i det förfarandet.
- (19) För att minimera behovet av översättning samt kostnader i samband därmed bör domstolen vid utfärdande av ett intyg om att dom meddelats i det europeiska småmålsförfarandet eller om att förlikning godkänts av eller ingåtts inför en domstol under det europeiska småmålsförfarandet på ett annat språk än dess egna använda den relevanta språkversionen av det standardformulär för intyget som finns tillgängligt i dynamiskt onlineformat på den europeiska e-juridikportalen. I detta avseende bör den ha rätt att förlita sig på att den översättning som finns tillgänglig på den portalen är korrekt. Alla kostnader för nödvändig översättning av den text som förts in i de fria textfälten i intyget ska fördelas enligt lagstiftningen i domstolens medlemsstat.

<sup>(1)</sup> Rådets förordning (EG) nr 1206/2001 av den 28 maj 2001 om samarbete mellan medlemsstaternas domstolar i fråga om bevisupptagning i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (EGT L 174, 27.6.2001, s. 1).

<sup>(2)</sup> Rådets direktiv 2003/8/EG av den 27 januari 2003 om förbättring av möjligheterna till rättslig prövning i gränsöverskridande tvister genom fastställande av gemensamma minimiregler för rättshjälp i sådana tvister (EGT L 26, 31.1.2003, s. 4).

- (20) Medlemsstater bör lämna praktisk hjälp till parter när de standardformulär som föreskrivs i det europeiska småmålsförfarandet ska fyllas i. De bör dessutom ge allmän information om tillämpningsområdet för det europeiska småmålsförfarandet och om vilka domstolar som är behöriga i fråga om det europeiska småmålsförfarandet. Den skyldigheten bör dock inte omfatta tillhandahållande av rättshjälp eller rättslig rådgivning i ett särskilt fall. Medlemsstaterna bör ha rätt att besluta om de lämpligaste sätten och medlen för att lämna sådan praktisk hjälp och allmän information av detta slag, och det bör överlätas åt medlemsstaterna att besluta vilka organ som ska fullgöra dessa skyldigheter. Allmän information om tillämpningsområdet för det europeiska småmålsförfarandet och om vilka domstolar som är behöriga kan också lämnas genom hänvisningar till information som finns i broschyrer eller handböcker, på nationella webbplatser eller på den europeiska e-juridikportalen, eller genom lämpliga stödorganisationer, såsom nätverket av europeiska konsumentcentrum.
- (21) Information om domstolsavgifter och betalningssätt samt om de myndigheter eller organisationer som är behöriga att ge praktisk hjälp i medlemsstaterna bör göras tydligare och vara enkel att hitta på internet. Medlemsstaterna bör därför lämna den informationen till kommissionen som i sin tur bör se till att den offentliggörs och sprids i stor omfattning på lämpligt sätt, särskilt via den europeiska e-juridikportalen.
- (22) Det bör i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006<sup>(1)</sup> förtydligas att om en tvist omfattas av det europeiska småmålsförfarandet bör det förfarandet också kunna användas av en sökande i ett förfarande för ett europeiskt betalningsföreläggande om svaranden har bestridit det europeiska betalningsföreläggandet.
- (23) För att ytterligare förbättra möjligheterna att använda det europeiska småmålsförfarandet bör det standardiserade ansökningsformuläret inte enbart göras tillgängligt vid de domstolar som är behöriga i fråga om det europeiska småmålsförfarandet, utan också via lämpliga nationella webbplatser. Den skyldigheten kan fullgöras genom att en länk till den europeiska e-juridikportalen tillhandahålls på de relevanta nationella webbplatserna.

För att svaranden ska skyddas på ett bättre sätt bör de standardformulär som föreskrivs i förordning (EG) nr 861/2007 innehålla information om konsekvenserna för svaranden om han eller hon inte bestrider fordran eller inte deltar i en muntlig förhandling som han eller hon är kallad till, särskilt vad gäller möjligheten att en dom meddelas eller verkställs mot svaranden och att svaranden kan bli skyldig att betala rättegångskostnaderna. Standardformuläret bör också innehålla information om att det är möjligt att den vinnande parten inte får ersättning för sina rättegångskostnader i den mån de är onödiga eller orimligt höga i förhållande till fordrans värde.

- (24) För att hålla standardformuläret för europeiskt småmålsförfarande och det europeiskt betalningsföreläggande uppdaterade bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) delegeras till kommissionen när det gäller ändringar i bilagorna I–IV till förordning (EG) nr 861/2007 och när det gäller ändringar i bilagorna I–VII till förordning (EG) nr 1896/2006. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (25) I enlighet med artikel 3 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) och EUF-fördraget, har Förenade kungariket och Irland meddelat att de önskar delta i antagandet och tillämpningen av denna förordning.
- (26) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Danmark.
- (27) Förordningarna (EG) nr 861/2007 och (EG) nr 1896/2006 bör därför ändras i enlighet med detta.

<sup>(1)</sup> Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande (EUT L 399, 30.12.2006, s. 1).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

#### Artikel 1

Förordning (EG) nr 861/2007 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 2 ska ersättas med följande:

”Artikel 2

##### Tillämpningsområde

1. Denna förordning ska tillämpas på gränsöverskridande fall enligt definitionen i artikel 3, på privaträttsens område i oberoende av vilket slag av domstol det gäller, där värdet av en fordran, exklusive ränta på fordran, omkostnader och utlägg, inte överstiger 5 000 EUR när ansökningsformuläret angående fordran mottas av den behöriga domstolen. Den ska i synnerhet inte tillämpas på skattefrågor, tullfrågor och förvaltningsrättsliga frågor eller statens ansvar för handlingar och underlåtenhet vid utövandet av statens myndighet (*acta jure imperii*).

2. Denna förordning ska inte tillämpas på ärenden som gäller

- a) fysiska personers rättsliga status eller rättskapacitet,
- b) makars förmögenhetsförhållanden eller förhållanden som enligt den lag som är tillämplig på sådana förhållanden har motsvarande verkan som äktenskap,
- c) underhållsskyldighet som har sin grund i familje-, släktskaps-, äktenskaps- eller svågarlagsförhållande,
- d) testamenten och arv, inbegripet underhållsskyldighet som har sin grund i dödsfall,
- e) konkurs, ackord och liknande förfaranden,
- f) social trygghet,
- g) skiljeförfaranden,
- h) arbetsrätt,
- i) nyttjanderätt till fast egendom, utom talan om penningfordringar, eller
- j) kränkningar av privatlivet eller personlighetsskyddet, inbegripet ärekränkning.”

2. Artikel 3.2 och 3.3 ska ersättas med följande:

”2. Hemvist ska avgöras i enlighet med artiklarna 62 och 63 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 (\*).

3. Den relevanta tidpunkten för att avgöra om det föreligger ett gränsöverskridande fall är den dag då den behöriga domstolen mottar ansökningsformuläret.

(\*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttsens område (EUT L 351, 20.12.2012, s. 1).”

3. Artikel 4 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 4 andra stycket ska följande mening läggas till:

"Domstolen ska underrätta käranden om att ansökan avvisas och om huruvida beslutet att avvisa ansökan kan överklagas."

b) Punkt 5 ska ersättas med följande:

"5. Medlemsstaterna ska se till att det standardiserade ansökningsformuläret A finns tillgängligt vid alla domstolar där det europeiska småmålsförfarandet kan inledas och att det är åtkomligt via relevanta nationella webbplatser."

4. Artikel 5.1 ska ersättas med följande:

"1. Det europeiska småmålsförfarandet ska vara skriftligt.

1a. Domstolen ska hålla en muntlig förhandling endast om den anser att det inte är möjligt att meddela dom på grundval av de skriftliga bevisen, eller om en part begär det. Domstolen får avslå en sådan begäran, om den anser att en muntlig förhandling med hänsyn till omständigheterna i fallet inte är nödvändig för en rättvis handläggning av målet. Avslagsbeslutet ska motiveras skriftligen. Avslagsbeslutet får inte överklagas fristående från ett överklagande av själva domen."

5. Artikel 8 ska ersättas med följande:

"Artikel 8

**Muntlig förhandling**

1. En muntlig förhandling som anses nödvändig i enlighet med artikel 5.1a ska hållas med hjälp av lämplig teknik för distanskommunikation, såsom videokonferens eller telefonkonferens, som finns tillgänglig för domstolen, såvida det inte på grund av särskilda omständigheter i fallet vore olämpligt att använda sådan teknik med tanke på en rättvis handläggning av målet.

Om den person som ska höras har hemvist eller sin vanliga vistelseort i en annan medlemsstat än den medlemsstat där den domstol vid vilken talan väckts är belägen, ska den personens deltagande i en muntlig förhandling via videokonferens, telefonkonferens eller annan lämplig teknik för distanskommunikation arrangeras genom användning av de förfaranden som fastställs i rådets förordning (EG) nr 1206/2001 (\*).

2. En part som kallas att vara fysiskt närvarande vid en muntlig förhandling får begära att teknik för distanskommunikation används, under förutsättning att sådan teknik finns tillgänglig för domstolen, med hänvisning till att arrangemangen för att vara fysiskt närvarande, särskilt vad gäller den partens eventuella kostnader, inte skulle vara orimligt höga i förhållande till fordran.

3. En part som kallas att delta i en muntlig förhandling med hjälp av teknik för distanskommunikation får begära att vara fysiskt närvarande vid den förhandlingen. Genom det standardiserade ansökningsformuläret A och det standardiserade svarsformuläret C som fastställs i enlighet med förfarandet i artikel 27.2 ska parterna underrättas om att täckning av en parts kostnader som uppkommit som en följd av denna parts begäran att få vara fysiskt närvarande vid den muntliga förhandlingen är avhängig av villkoren i artikel 16.

4. Domstolens beslut om en begäran enligt punkterna 2 och 3 får inte överklagas fristående från ett överklagande av själva domen.

(\* Rådets förordning (EG) nr 1206/2001 av den 28 maj 2001 om samarbete mellan medlemsstaternas domstolar i fråga om bevisupptagning i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (EGT L 174, 27.6.2001, s. 1)."

6. Artikel 9 ska ersättas med följande:

"Artikel 9

#### **Bevisupptagning**

1. Domstolen ska fastställa sättet för bevisupptagning, samt omfattningen av det bevismaterial som krävs för domen, enligt bestämmelserna om tillåtande av bevisning. Den ska använda den enklaste och minst betungande metoden för bevisupptagning.
2. Domstolen får tillåta bevisupptagning via skriftliga vittnesmål, utlåtanden från sakkunniga eller uttalanden från parterna.
3. Om bevisupptagningen innebär att en person ska höras, ska det förhöret genomföras i enlighet med de villkor som anges i artikel 8.
4. Domstolen får uppta sakkunnigbevisning eller muntliga vittnesmål endast om det inte är möjligt att meddela en dom på grundval av övriga bevis."

7. Artikel 11 ska ersättas med följande:

"Artikel 11

#### **Hjälp till parterna**

1. Medlemsstaterna ska se till att parterna har möjlighet att få både praktisk hjälp med att fylla i formulären och allmän information om tillämpningsområdet för det europeiska småmålsförfarandet samt allmän information om vilka domstolar i medlemsstaten i fråga som är behöriga att döma det europeiska småmålsförfarandet. Det stödet ska tillhandahållas kostnadsfritt. Denna punkt innebär inte att medlemsstaterna är skyldiga att tillhandahålla rätts hjälp eller lämna rättslig rådgivning i ett enskilt fall.
2. Medlemsstaterna ska se till att det vid alla domstolar där det europeiska småmålsförfarandet kan inledas finns information om de myndigheter eller organisationer som är behöriga att tillhandahålla hjälp i enlighet med punkt 1 och att denna information kan erhållas via relevanta nationella webbplatser."

8. Artikel 13 ska ersättas med följande:

"Artikel 13

#### **Delgivning av handlingar och annan skriftlig kommunikation**

1. De handlingar som avses i artikel 5.2 och 5.6 och domar som meddelas i enlighet med artikel 7 ska delges
  - a) per post, eller
  - b) med elektroniska medel
    - i) om dessa medel är tekniskt tillgängliga och tillättna i enlighet med förfarandereglerne i den medlemsstat där det europeiska småmålsförfarandet genomförs och, om den part som ska delges har hemvist eller sin vanliga vistelseort i en annan medlemsstat, i enlighet med förfarandereglerne i den medlemsstaten, och
    - ii) om den part som ska delges i förväg uttryckligen har godtagit att delges handlingar på elektronisk väg eller har en rättslig skyldighet i enlighet med förfarandereglerne i den medlemsstat där den parten har hemvist eller sin vanliga vistelseort att godta detta särskilda delgivnings sätt.

Delgivningen ska styrkas genom ett mottagningsbevis med angivande av datum för mottagandet.

2. All skriftlig kommunikation som inte avses i punkt 1 mellan domstolen och parterna eller andra personer som är involverade i förfarandena ska sändas med elektroniska medel och styrkas genom ett mottagningsbevis, om sådana medel är tekniskt tillgängliga och tillåtna i enlighet med förfarandereglererna i den medlemsstat där det europeiska småmålsförfarandet genomförs och förutsatt att parten eller personen på förhand har godtagit dessa kommunikationsmedel eller har en rättslig skyldighet i enlighet med förfarandereglererna i den medlemsstat där den parten eller personen har hemvist eller sin vanliga vistelseort att godta dessa kommunikationsmedel.

3. Utöver andra medel som finns tillgängliga i enlighet med medlemsstaternas processuella regler för att på förhand godta användning av elektroniska medel som krävs enligt punkterna 1 och 2, ska det vara möjligt att ge uttryck för ett sådant godtagande genom användning av det standardiserade ansökningsformuläret A och det standardiserade svarsformuläret C.

4. Om delgivning i enlighet med punkt 1 inte är möjlig, får den ske genom någon av de metoder som anges i artikel 13 eller 14 i förordning (EG) nr 1896/2006.

Om kommunikation i enlighet med punkt 2 inte är möjlig, eller på grund av särskilda omständigheter i fallet inte är lämplig, får en annan metod som är tillåten enligt rätten i den medlemsstat där det europeiska småmålsförfarandet äger rum användas."

9. Följande artikel ska införas:

"Artikel 15a

#### **Domstolsavgifter och betalningssätt**

1. De domstolsavgifter som tas ut i en medlemsstat för det europeiska småmålsförfarandet får inte vara orimligt höga och inte vara högre än de domstolsavgifter som tas ut för nationella förenklade domstolsförfaranden i den medlemsstaten.

2. Medlemsstaterna ska se till att parterna kan betala domstolsavgifter med hjälp av betalningsmedel på distans, som också gör det möjligt för parterna att genomföra betalningen från en annan medlemsstat än den medlemsstat där domstolen är belägen, genom att erbjuda minst ett av följande betalningssätt:

- a) Banköverföring.
- b) Betalning med kreditkort eller betalkort.
- c) Autogirering från kärandens bankkonto."

10. Artikel 17.2 ska ersättas med följande:

"2. Artiklarna 15a och 16 ska tillämpas på alla överklaganden."

11. Artikel 18 ska ersättas med följande:

"Artikel 18

#### **Förnyad prövning av en dom i undantagsfall**

1. En svarande som inte inställt sig inför domstol ska ha rätt att ansöka om förnyad prövning av en dom som meddelats i det europeiska småmålsförfarandet vid den behöriga domstolen i den medlemsstat i vilken domen meddelades, om

- a) svaranden inte har delgetts ansökningsformuläret eller, i förekommande fall, inte har kallats till en muntlig förhandling i tillräcklig tid och på ett lämpligt sätt för att kunna förbereda sitt svaromål eller



b) svaranden, utan egen förskyllan, var förhindrad att bestrida fordran på grund av force majeure eller extraordinära omständigheter,

såvida inte svaranden haft möjlighet att överklaga domen men underlåtit detta.

2. Tidsfristen för att ansöka om förnyad prövning ska vara 30 dagar. Tidsfristen ska löpa från och med den dag då svaranden fick faktisk kännedom om innehållet i domen och var i stånd att agera, dock senast från och med den dag då en verkställighetsåtgärd vidtas, som medför att svaranden inte kan förfoga över hela eller delar av sin egendom. Tidsfristen får inte förlängas.

3. Om domstolen avslår ansökan om förnyad prövning enligt punkt 1 på grund av att inget av de skäl för förnyad prövning som anges i den punkten är tillämpligt, ska domen ha fortsatt rättskraft.

Om domstolen beslutar att en förnyad prövning är motiverad på en av de grunder som anges i punkt 1, ska den dom som meddelats i det europeiska småmålsförandet upphävas. Käranden ska dock inte förlora förmånen av att ha avbrutit preskription eller av att ha iakttagit en talefrist, om ett sådant preskriptionsavbrott eller iakttagande av en talefrist är tillämpligt enligt nationell rätt."

12. Artikel 20.2 ska ersättas med följande:

"2. På begäran av en part ska domstolen utfärda ett intyg avseende en meddelad dom i det europeiska småmålsförandet och därvid använda standardformulär D, som återges i bilaga IV, utan extra kostnad. Domstolen ska på begäran förse den parten med det intyget på något av unionsinstitutionernas övriga officiella språk genom att använda det flerspråkiga dynamiska standardformulär som finns tillgängligt på den europeiska e-juridikportalen. Ingenting i denna förordning ska göra domstolen skyldig att tillhandahålla en översättning och/eller translitterering av den text som införts i de fria textfälten i det intyget."

13. Artikel 21.2 b ska ersättas med följande:

"b) det intyg som avses i artikel 20.2 och, vid behov, en översättning därav till det officiella språket i verkställighetsmedlemsstaten eller, om det finns flera officiella språk i den medlemsstaten, det officiella språket eller ett av de officiella språken för domstolsföranden på den ort där verkställighet begärs, i enlighet med medlemsstatens lagstiftning, eller till ett annat språk som verkställighetsmedlemsstaten har uppgett att den kan godta."

14. Följande artikel ska införas:

"Artikel 21a

#### **Språket i intyget**

1. Varje medlemsstat får ange vilket eller vilka av de officiella språken vid unionens institutioner förutom sitt eget som den kan godta för det intyg som avses i artikel 20.2.

2. Översättningar av informationen om en doms sakinnehåll i det intyg som avses i artikel 20.2 ska göras av en person som är behörig att utföra översättningar i en av medlemsstaterna."

15. Följande artikel ska införas:

"Artikel 23a

#### **Förlikning inför domstol**

En förlikning som godkänns av eller ingås inför en domstol inom ramen för det europeiska småmålsförandet och som är verkställbar i den medlemsstat där förandet genomfördes ska erkännas och verkställas i en annan medlemsstat på samma villkor som en dom som meddelas i det europeiska småmålsförandet.

Bestämmelserna i kapitel III ska i tillämpliga delar gälla inför domstol ingångna förlikningar."

16. Artikel 25 ska ersättas med följande:

"Artikel 25

**Information som ska tillhandahållas av medlemsstaterna**

1. Senast den 13 januari 2017 ska medlemsstaterna underrätta kommissionen om

- a) vilka domstolar som är behöriga att döma i det europeiska småmålsförfarandet,
- b) vilka kommunikationsmedel som godtas i det europeiska småmålsförfarandet och som finns tillgängliga för domstolarna i enlighet med artikel 4.1,
- c) vilka myndigheter eller organisationer som har befogenhet att lämna praktisk hjälp i enlighet med artikel 11,
- d) vilka medel för elektronisk delgivning och kommunikation som är tekniskt tillgängliga och tillåtna enligt deras processuella regler i enlighet med artikel 13.1, 13.2 och 13.3, och vilka eventuella medel för att på förhand ge uttryck för godtagande av användning av elektroniska medel enligt kraven i artikel 13.1 och 13.2 som är tillgängliga enligt deras nationella rätt,
- e) vilka personer eller yrkesgrupper som eventuellt har en rättslig skyldighet att godta delgivning av handlingar eller andra former av skriftlig kommunikation med elektroniska medel i enlighet med artikel 13.1 och 13.2,
- f) vilka domstolsavgifter som tas ut i det europeiska småmålsförfarandet eller hur de beräknas, liksom vilka betalningsätt som godtas för att betala domstolsavgifter i enlighet med artikel 15a,
- g) eventuella möjligheter till överklagande enligt deras nationella processrätt, i enlighet med artikel 17, inom vilken tidsperiod ett sådant överklagande ska inlämnas och vid vilken domstol detta kan inlämnas,
- h) vilka förfaranden som tillämpas vid en ansökan om förnyad prövning i enlighet med artikel 18 och vilka domstolar som är behöriga att göra en sådan förnyad prövning,
- i) vilka språk de godtar i enlighet med artikel 21a.1, och
- j) vilka myndigheter som har befogenhet vad gäller verkställighet och vilka myndigheter som har befogenhet för tillämpningen av artikel 23.

Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om senare ändringar av denna information.

2. Kommissionen ska ställa den information som meddelats i enlighet med punkt 1 till allmänhetens förfogande på lämpligt sätt, t.ex. genom den europeiska e-juridikportalen."

17. Artikel 26 ska ersättas med följande:

"Artikel 26

**Ändring av bilagorna**

Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 27 med avseende på ändring av bilagorna I–IV."

18. Artikel 27 ska ersättas med följande:

"Artikel 27

**Utövande av delegeringen**

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 26 ska ges till kommissionen tills vidare från och med den 13 januari 2016.
  3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 26 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
  4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
  5. En delegerad akt som antas enligt artikel 26 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ."
19. Artikel 28 ska ersättas med följande:

"Artikel 28

#### Översyn

1. Senast den 15 juli 2022 ska kommissionen överlämna en rapport till Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om tillämpningen av denna förordning, inklusive en utvärdering av huruvida
  - a) en ytterligare ökning av den gräns som avses i artikel 2.1 är lämplig för att uppnå denna förordnings mål att underlätta möjligheterna till rättslig prövning för medborgare och små- och medelstora företag i gränsöverskridande fall, och
  - b) en utvidgning av tillämpningsområdet för det europeiska småmålsförfarandet är lämplig, särskilt vad gäller lönefordringar, för att underlätta möjligheterna till rättslig prövning för anställda i gränsöverskridande arbetsvister med arbetsgivaren efter att den fulla verkan av en sådan utvidgning beaktats.

Den rapporten ska vid behov åtföljas av lagstiftningsförslag.

I detta syfte och senast den 15 juli 2021 ska medlemsstaterna förse kommissionen med information om antalet ansökningar enligt det europeiska småmålsförfarandet samt antalet ansökningar om verkställighet av domar som har meddelats i det europeiska småmålsförfarandet.

2. Senast den 15 juli 2019 ska kommissionen överlämna en rapport till Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om spridningen av information om det europeiska småmålsförfarandet i medlemsstaterna; den får utfärda rekommendationer om hur det förfarandet kan bli mer välkänt."

#### Artikel 2

Förordning (EG) nr 1896/2006 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 7.4 ska ersättas med följande:

"4. Sökanden får i ett tillägg till sin ansökan meddela domstolen om vilket av de förfaranden som anges i artikel 17.1 a och b som han i förekommande fall begär ska tillämpas på fordran i ett senare civilrättsligt förfarande om svaranden bestrider det europeiska betalningsföreläggandet.

I det tillägg som anges i första stycket får sökanden också upplysa domstolen om att han motsätter sig övergång till ett civilrättsligt förfarande i den mening som avses i artikel 17.1 a eller b om svaranden bestrider. Sökanden kan även göra detta senare förutsatt att det sker innan föreläggandet utfärdas."

2. Artikel 17 ska ersättas med följande:

"Artikel 17

#### **Verkan av inlämnande av bestridande**

1. Om ett bestridande lämnas in inom den tidsfrist som anges i artikel 16.2 ska förfarandet gå vidare vid de behöriga domstolarna i ursprungsmedlemsstaten, såvida inte sökanden uttryckligen begärt att förfarandet i så fall ska avbrytas. Förfarandet ska fortsätta i enlighet med bestämmelserna för

- a) det europeiska småmålsförfarande som fastställs i förordning (EG) nr 861/2007, i tillämpliga fall, eller
- b) ett lämpligt nationellt civilrättsligt förfarande.

2. Om sökanden inte har angett vilket av förfarandena i punkt 1 a och b som denne begär ska tillämpas på hans fordran i det förfarande som följer om ett bestridande lämnas in, eller om sökanden har begärt att det europeiska småmålsförfarandet som fastställs i förordning (EG) nr 861/2007 ska tillämpas på en fordran som inte omfattas av den förordningen, ska förfarandet övergå till det lämpliga nationella civilrättsliga förfarandet, såvida inte sökanden uttryckligen har begärt att en sådan övergång inte ska ske.

3. Att sökanden gjort sin fordran gällande genom det europeiska betalningsföreläggandet får inte enligt nationell rätt inverka menligt på hans ställning i ett senare civilrättsligt förfarande.

4. Övergången till ett civilrättsligt förfarande i den mening som avses i leden a och b i punkt 1 ska regleras av rätten i ursprungsmedlemsstaten.

5. Sökanden ska informeras om huruvida svaranden har gett in ett bestridande och om eventuell övergång till ett civilrättsligt förfarande i enlighet med punkt 1."

3. Artikel 25.1 ska ersättas med följande:

"1. Om domstolsavgifterna för civilrättsliga förfaranden i den mening som avses i artikel 17.1 a eller b i en medlemsstat i tillämpliga fall är likvärdiga med eller högre än avgifterna för förfarandet för europeiskt betalningsföreläggande får de totala domstolsavgifterna för förfarandet för europeiskt betalningsföreläggande och för det civilrättsliga förfarande som följer på ett bestridande i enlighet med artikel 17.1 inte överstiga avgifterna för dessa förfaranden utan att ha föregåtts av ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande i den medlemsstaten.

Inga ytterligare domstolsavgifter får tas ut i en medlemsstat för civilrättsliga förfaranden som följer på ett bestridande i enlighet med artikel 17.1 a eller b, beroende på vad som är tillämpligt, om domstolsavgifterna för den typen av förfaranden i den medlemsstaten är lägre än avgifterna för förfarandet för europeiskt betalningsföreläggande."

4. Artikel 30 ska ersättas med följande:

"Artikel 30

#### **Ändring av bilagorna**

Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 31 med avseende på ändringar av bilagorna I–VII."

5. Artikel 31 ska ersättas med följande:

"Artikel 31

#### Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 30 ska ges till kommissionen tills vidare från och med den 13 januari 2016.
3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 30 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
5. En delegerad akt som antas enligt artikel 30 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ."

#### Artikel 3

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 14 juli 2017 med undantag för artikel 1.16 om ändring av artikel 25 i förordning (EG) nr 861/2007, som ska tillämpas från och med den 14 januari 2017.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Strasbourg den 16 december 2015.

På Europaparlamentets vägnar  
M. SCHULZ  
Ordförande

På rådets vägnar  
N. SCHMIT  
Ordförande

# Departementsserien 2016

---

## Kronologisk förteckning

---

1. Kontroller och inspektioner i Sverige av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning. Fi.
2. Några frågor om offentlighet och sekretess. Ju.
3. Uppföljning av återvändandedirektivet och direktivet om varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares ställning. Ju.
4. Effektivare hyres- och arrendenämnder. Ju.
5. Mer tydlighet och aktivitet i sjuk- och aktivitetsersättningen. S.
6. Entreprenörsansvar och svenska kollektivavtalsvillkor vid utstationering. A.
7. Tolktjänst för vardagstolkning. S.
8. Hälsoväxling för aktivare rehabilitering och omställning på arbetsplatserna. S.
9. Ny lag om tilläggsavgift i kollektivtrafik. N.
10. Nya regler för europeiska småmål – lättare att pröva tvister inom EU. Ju.

# Departementsserien 2016

---

## Systematisk förteckning

---

### **Arbetsmarknadsdepartementet**

Entreprenörsansvar och svenska kollektiv-  
avtalsvillkor vid utstationering. [6]

### **Finansdepartementet**

Kontroller och inspektioner i Sverige  
av Europeiska byrån för bedrägeri-  
bekämpning. [1]

### **Justitiedepartementet**

Några frågor om offentlighet och  
sekretess. [2]

Uppföljning av återvändandedirektivet  
och direktivet om varaktigt bosatta  
tredjelandsmedborgares ställning. [3]

Effektivare hyres- och arrendenämnder.  
[4]

Nya regler för europeiska småmål – lättare  
att pröva tvister inom EU. [10]

### **Näringsdepartementet**

Ny lag om tilläggsavgift i kollektivtrafik.  
[9]

### **Socialdepartementet**

Mer tydlighet och aktivitet  
i sjuk- och aktivitetsersättningen. [5]

Tolktjänst för vardagstolkning. [7]

Hälsoväxling för aktivare rehabilitering  
och omställning på arbetsplatserna. [8]

